

บทนำ

“ปล่อยฉันเถอะค่ะ ฉันยังไม่พร้อม เราเพิ่งคุยกันไม่กี่ครั้งเอง!” หญิงสาวที่ถูกชายหนุ่มคร่อมร่างอยู่บนเตียงกรีดร้อง พยายามดิ้น แต่ก็ไม่ได้หวาดกลัวจนดูฉุนเฉียว เธอพยายามเจรจาใช้ทั้งไม้อ่อนไม้แข็ง แต่ชายหนุ่มดูเมาเกินกว่าจะยอมฟังเหตุผล “ไปส่งฟ้าเถอะค่ะ ถ้าคุณละเมิดสัญญา เรื่องจะไม่จบง่ายๆ นะคะ พาฟ้ากลับเดะคิงส์คลับเถอะค่ะ แล้วฟ้าจะไม่เอาความคุณ”

หญิงสาวพยายามบอกอย่างใจเย็น ที่เธอเอ่ยถึง ‘The Kings Club’ สถานที่ที่ชายหนุ่มซึ่งเมาหายไปหาเธอมา ก็เพื่อหวังเตือนสติคนที่คร่อมตัวเธอให้ระลึกรู้ได้ว่าการจะทำเรื่องอันตราย เพราะตลอดมาเพียงแค่อ่อยช้อนลับที่เธอทำงานให้ ลูกค้ายิ่งจะได้สติ เพราะรู้ดีว่าที่นี่ให้บริการลูกค้าดังพระเจ้า แต่มีข้อห้ามเพียงอย่างเดียวที่ละเมิดไม่ได้ นั่นคือ

‘จะทำอะไรก็ได้ ถ้าเต็มใจกันทั้งสองฝ่าย’

และเวลานี้หญิงสาวไม่เต็มใจจะให้ลูกค้าล่วงละเมิดเธอ!

“ไม่เอาหน้า ฟ้า...อย่าเล่นตัวนักเลย อายากได้อะไรก็ว่ามา รด หรือว่า

บ้าน” ลูกค้าวัยรุ่นดวงตาปรือเพราะฤทธิ์น้ำเมา แต่ความหื่นก็สวนทางกับสติจนทำในสิ่งต้องห้ามที่ถูกกำชับมาแล้วก่อนใช้บริการหาคู่เด็ด “หรือจริงๆ แล้วชอบใช้กำลัง ถ้าชอบแบบนั้นก็ดีเลย ผมก็ชอบ!”

“ปล่อยนะ! คุณกำลังล้าเส้น ไม่! ปล่อย!”

คราวนี้ชายหนุ่มเข้านัวเนีย ชุกใช้ชอกคอ หัวเราะอย่างถูกใจเมื่อได้ยินเสียงกรี๊ดร้อง แต่ก็มาชะงักเมื่อหญิงสาวฮึดสู้ พอถูกประกบปากเธอกัดสุดแรง ทำเอาคนหื่นร้องเสียงหลง ก่อนจะตั้งตัวได้ แล้วตบหน้าเอาคืน หญิงสาวเต็มแรง แต่เธอยังไม่ยอมแพ้ มันจึงชกท้องจนเธอสิ้นฤทธิ์แล้วเริ่มปฏิบัติการหื่นต่อ

“กรี๊ดดด! ถ้าคุณทำอะไรฉัน บอสไม่เอาคุณไว้นะ!”

คำพูดจะได้ผล มันชะงักเหมือนคำว่าบอสมีอำนาจพอจะหยุดความหื่นกระหายในตัวหญิงสาวตรงหน้าได้ แต่อาจเป็นเพียงครู่เดียว เพราะเวลานี้มันจ้องหน้าเธอพร้อมยิ้มเยาะ

“บอสของแกที่ก้มหัวให้ฉัน ที่ไปรับฉันที่สนามบิน พาไปอยู่กระทุสน์ หรุหระ ส่งคนมาดูแลี่สิบสี่ชั่วโมง ฉันพูดอะไรก็เอาแต่รับๆ คนอย่างมันจะทำอะไรฉันได้...ฉันลูกค้าไวไฟ พี่ฉันคุ่มหัวพวกแกอยู่ คิดว่าบอสแกแน่นักหรือ คนอย่างมันก็แค่หมารับใช้ ฉันให้มันเป็นคนขับรถ มันก็ต้องเป็น คิดว่ามันจะช่วยอะไรพวกแกได้ มันไม่มีทางยอมเสียเงินทองมากมายเพื่อแลกกับกะหรืออย่างพวกแกหรอก คนอย่างมันแค่ฉันเอาเงินฟาดหัวมันก็จบแล้ว!”

“กรี๊ดดด!”

“ร้องเลย ร้องให้ดังๆ ฉันชอบ” มันกระซอกเลื้อยหญิงสาว ใช้กำลังปลุกปล้ำแต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อมีเสียงเคาะประตูหนักๆ ดังขึ้น “อะไรวะ ยามายุ่งเรื่องของกู!”

“เปิดเตี๋ยนี่!” เสียงตะโกนดังมาจากหน้าห้อง พร้อมประตูถูกเคาะซ้ำ “เปิดประตูเตี๋ยนี่!”

“อย่ามายุ่งเรื่องของกู ไสหัวไปให้พ้น! ฟาริยาเต็มใจมากับกู!”

“ช่วยด้วย!” หญิงสาวตะโกนเรียกเมื่อรู้ว่านั่นคือคนของตน “ช่วยฉันด้วย! ฉันถูกบังคับมา!”

โครม! ลั่นเสียงกระแทกแรง ประตูบานใหญ่ก็ดีดออก เผยให้เห็นชายฉกรรจ์แต่งสูทสองคนยืนคู่กัน ทั้งคู่แยกตัวออกไปคุมเชิง ก่อนผู้ชายร่างสูงโปร่งจะก้าวเข้ามาในห้อง เขาอยู่ในชุดสูทหรูเหี้ยบกว่าสองคนแรกที่เป็นลูกน้อง สีหน้าของเขาเคร่งขรึมก่อนจะขบกรามเล็กน้อย เมื่อเห็นลูกค้าวีไอพีจอมเหินคร่อมร่างพนักงานสาวของเดอะคิงส์คลับ เธออยู่ในความดูแลของเขา

“ไอ้ปรมัตร์...” ลูกค้ามีอาการตกใจครู่หนึ่ง ก่อนจะตั้งสติได้แล้วทำใจดีลู้เสื้อฟู่อ “มึงทำเหวอะไร ชัดจังหะกูทำไม!”

ยังไม่มีคำพูดใดๆ ตอบกลับ แต่ดวงตาคมของ ‘ไอ้ปรมัตร์’ ยังจ้องที่ลูกค้าหื่น

“บอส...บอสช่วยฟ้าด้วย ช่วยฟ้าด้วย”

คนที่ถูกเรียกว่าบอสยังคงมีสีหน้าวางเฉย ไม่บ่งบอกโทสะ เป็นใบหน้าที่เดิมๆ ที่ลูกค้าวีไอพีคุ้นเคย แต่ลูกน้องคนสนิทสองคนที่คุมเชิงอยู่รู้ดีว่าตอนนี้บอสของพวกเขากำลังไม่พอใจ เพราะการก่อเรื่องของลูกค้าครั้งนี้ทำให้เขาต้องทิ้งทุกอย่างมาที่นี่ และทุกอย่างที่ทิ้งไปก็ล้ำค่ามาก

“คุณพี่ทำไม่ถูกนะครับ คุณไม่ควรพาพนักงานของทางเราออกนอกเส้นทางที่ตกลงกันได้ และไม่ควรทำร้ายผีในใจเธอแบบนี้ แต่เพราะเห็นแก่เจ้าสัวเสี้ยมเตี้ยของคุณ ผมจะยอมลงให้ ขอโทษฟาริยาซะ แล้วผมจะให้คุณเดินออกไปดีๆ”

“มึงกล้าชู้กูเหรือ! พวกมึงกล้าทำอย่างนี้กับลูกค้าเหรือ ไหนว่าการบริการของธุรกิจในเครือคันทรรสภู์ดินักไ้ นี่เหรือที่ทักกับลูกค้า เดอะคิงส์คลับ บริการลูกค้าอย่างราชา ราคาคุยชัดๆ กูจะกลับไปฟ้องเตี้ยที่มึงทำอย่างนี้กับกู”

“เดอะคิงส์คลับบริการลูกค้าชั้นดีเยี่ยมเสมอ แต่ถ้าคนที่มีพฤติกรรมอย่างคุณ คนที่ผิดกฎเพียงข้อเดียวของเรา เราจะไม่เรียกว่าลูกค้า...ผมจะบอกเป็นครั้งสุดท้าย ขอโทษพาริยา แล้วไสหัวไปซะ!!!”

คำประกาศกร้าวนั้นชัดเจน ไม่มีการต่อรองใดๆ

“แก...” ดูเหมือนแวตาของปรมัตถ์ในตอนนี้จะทำให้มันกลัว ยังไม่นับลูกน้องที่ยืนคุมเชิงอยู่ข้างนอก คนติดตามของตัวเองก็ถูกขัดลงไปกับพื้นห้องโอดโอยอยู่หน้าห้อง “เรื่องไม่จบแค่นี้แน่!”

มันบอกพร้อมจะเดินออกจากห้อง แต่ปรมัตถ์ร้องแซวไว้

“ถ้าจะเดินออกไปเองก็ขอโทษพาริยาซะ” คำสั่งครั้งนี้ก็ไม่มีการต่อรอง มือที่จับแขนบีบแน่น มันเจ็บจนสะบัดแขนหนี พร้อมขู่ฟ่อ

“จะมากไปแล้วนะ มึงรู้มัยกูลูกใคร!”

ปรมัตถ์ยังยืนกราน ลูกน้องคนสนิทที่รออยู่ข้างนอกยกปืนขึ้นเล็งศีรษะไอ้ที่ที่ยังไม่รู้ตัวว่าพลาด

“ไม่เป็นไรหอก่ะบอส...ฟ้าไม่เป็นไร ปล่อยเขาไปเถอะค่ะ” ดูเหมือนพาริยาจะไม่อยากให้มีปัญหา เพราะรู้ว่าลูกค้าของคันทรรสุภโศโดยเฉพาะส่วนที่เรียกว่าเดอะคิงส์คลับ ไม่มีคนธรรมดาสามัญอยู่แล้ว “อย่ามีเรื่องเลยค่ะ ฟ้าไม่เป็นไรจริงๆ”

ปรมัตถ์เหมือนนิ่งฟัง เหลือบมองพาริยาจึงเห็นว่าบนหน้าของเขามีรอยนิ้ว ริมฝีปากเริ่มบวมเป่ง สองมือเธอยังกุมท้อง เขาขบฟันแน่น ก่อนจะหันมาที่ลูกค้าซึ่งกำลังจะก้าวออกไป ไม่มีทีท่าว่าจะขอโทษใดๆ

พลัน! เหตุการณ์หนึ่งก็อุบัติขึ้นจนพาริยากิริตร้องอย่างตกใจ...

“บอส! อย่าค่ะ”

พาริยาตระหนก เมื่ออยู่ๆ ปรมัตถ์ก็ถีบลูกค้าไว้อีฟไปติดผนังห้อง ก่อนจะตามเข้าไปชกหน้าจนหลุดไปกองกับพื้น เลือดตกปากจนต้องบ้วนทิ้ง เห็นชัดว่ามีฟันหลุดออกมาด้วยสองซี่ แต่แค่นั้นดูจะยังไม่สะกิดใจปรมัตถ์ เพราะเขาหัวลูกค้าที่เสียชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะเตีเข้าเข้าที่ห้องไปอีกดอก

คราวนี้มันลงไปกองตัวงอ ร้องขอชีวิตเสียงหลง ก่อนจะหันไปทางฟาริยา แล้วก้มกราบ

“ผมขอโทษ ผมขอโทษ ยกโทษให้ผมด้วย...ผมผิดไปแล้ว ยกโทษให้ด้วย...”

แต่ดูเหมือนคำขอโทษจะยังไม่เพียงพอ เพราะปรมัตต์ยังก้าวเข้าหา คราวนี้มันร้องเสียงหลงยกมือไหว้ร้องขอชีวิต ฟาริยาจึงรีบเข้ามาห้ามปรมัตต์ แต่แค่เขาหันมามองอย่างตำหนิ เธอก็ต้องปล่อยมือออก เพราะรู้ว่าชายหนุ่มไม่ชอบให้ใครเข้ามาขวาง โชคดีที่ลูกน้องคนหนึ่งถือโทรศัพท์เดินเข้ามาช่วยเบรก ก่อนที่จะมีใครตายตรงนี้

“บอสครับ...จากเจ้าสัวเส็ง”

“เตี้ย? เตี้ยครับช่วยผมด้วย ไอ้ปรมัตต์มันจะฆ่าผม เตี้ยส่งคนมาฆ่ามันเลย มันซ้อมผม” พอได้ยินชื่อพ่อก็ใจกล้าขึ้น รีบฟ้องจนเสียงหลง แต่ก็ต้องหยุดกึก เมื่อหันไปเห็นสายตาเอาเรื่องของปรมัตต์ ยอมปล่อยให้เขาคุยโทรศัพท์อย่างเงียบๆ

“ครับ...ผมขอโทษด้วย เข้าใจแล้วครับ” ปรมัตต์เอ่ยกับคู่สายอย่างสุภาพ “จะรีบทำให้ครับ”

จับความจากบทสนทนาและท่าทางสุภาพของปรมัตต์ได้ก็อีกเหิม มันดีดตัวขึ้นชม “เป็นไงละมึง รีบกราบตีนกูซะ เพื่อเตี้ยกูจะไว้ชีวิตมະ...”

ยังไม่ทันที่มันจะพูดจบ ก็ต้องสลับเหมือดเพราะหมัดตรงของปรมัตต์

“หมัดนี้เตี้ยของคุณฝากมา...” ปรมัตต์บอกเสียงเย็นทั้งที่อีกฝ่ายคงไม่รับรู้อะไรแล้ว จากนั้นอดีตลูกคาวีไอพีก็ถูกลากออกไป เมื่อปรมัตต์ทำตามที่เขาที่เจ้าสัวเส็งขอ นั่นคือจะลงโทษอย่างไรก็ได้ แค่อย่าให้ถึงตาย ส่วนหมัดน็อกสุดท้ายเจ้าสัวก็ขอมาจริง เพื่อหวังสั่งสอนลูกชายที่มาก่อเรื่อง...

“ขอบคุณนะบอสที่มาช่วยฟ้า” ฟาริยาบอกเมื่อปรมัตต์หันมาสบตาเธอ “ถ้าบอสมาช่วยไม่ทันฟ้าคงแย่”

“มันเป็นหน้าที่ของฉัน” ในคำตอบนั้นมีความเย็นชา ทำเอาอีกฝ่าย

หน้าเสีย แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ใส่ใจ “ฉันเคยเตือนแล้วใช้มั้ยว่า ถ้าลูกค้าไม่น่าไว้ใจก็ไม่จำเป็นต้องไปข้างนอกด้วย ให้เรียกคนของเราทันที เธอสะเพร่าจนพาตัวเองไปหาอันตราย!”

คำตวาดนั้นทำให้ฟาริยากัมหน้าต่ำลงเล็กน้อยในความมืด หญิงสาวแค่มองไม่อยากขัดใจลูกค้าที่ผู้เป็นนายฝากให้ช่วยดูแล เธอไม่ได้คาดหวังว่าจะให้ชายหนุ่มปลอบประโลม แต่ไม่คิดว่าจะถูกตำหนิอย่างนี้

“ทีหลังอย่าทำอีก” คำพูดนั้นบ่งบอกว่าจะไม่เอาโทษ ทำให้หญิงสาวพอจะยิ้มได้

“ค่ะ...ฟ้าขอโทษนะคะ ที่ทำให้บอสเสียเวลาต้องตามมาช่วย”

ไม่ใช่ปรมัตถ์ไม่รู้ว่าคุณจรรยาเก่งกับพนักงาน แต่เขาก็เลือกที่จะมองข้ามมันไป วางตัวเฉยชาแต่สุดท้ายพนักงานก็ยังสัมผัสได้ว่าบอสของพวกเขาเป็นคนมีน้ำใจน่าเคารพ ที่โกรธใส่ก็เพราะห่วง เมื่อรู้ว่ามีอันตรายก็รีบมาช่วยด้วยตัวเอง เพื่อจะได้ดูด้วยตาว่าคนของตนปลอดภัย

“เดี๋ยวฉันจะให้คนไปส่งที่โรงพยาบาล...”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่นี้เอง ฟ้าไม่เป็นไร”

ปรมัตถ์หันมามองอย่างตำหนิ “หน้าเธอเป็นแผล ไปให้หมอดูหน่อย เกิดเป็นแผลเป็นขึ้นมาจะแย่ เธอคือสินค้าของเรา จะปล่อยให้มันตำหนิไม่ได้”

“ค่ะ” นั่นคือความเอาทราของผู้ชายปากร้ายแต่ใจดี “แล้วบอสจะไปเยี่ยมมัยคะ”

เดาได้อยู่แล้วว่าจะต้องโดนปฏิเสธ แต่ก็ยังอยากจะลองถามดู อยากได้ยินเสียง ได้เห็นดวงตาคมดำตมอมเธอ ทว่าสุดท้ายก็ถูกขัดจังหวะ เมื่อลูกน้องอีกคนแทรกเข้ามาในบทสนทนา

“เมื่อครู่คุณหมอโทรศัพท์มาบอกว่าคุณพิมพ์ออกฤทธิ์อีกแล้วครับ เธอยื่นคำขาดว่าถ้าคุณชั้นเบี่ยงนิตทานมือคำอีก พรุ่งนี้เธอจะไม่ยอมไปโรงพยาบาลตามที่หมอนัด”

ปรมัตถ์พยักหน้ารับ แล้วรีบเดินตุ๋มๆ ออกไป ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า

รีบไปไหนไม่ได้ นอกจากไปพบกับผู้หญิงที่เบรียบเสมือนพี่สาว เป็นคนที่พาเขามาอยู่ตรงนี้ มาเป็นใหญ่ใน ‘คันทรรกรู๊ป’ หรือกลุ่มบริษัทที่ประกอบกิจการ ‘งานให้บริการ’ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าที่พร้อมจะจ่ายเงินแลกความสุข ไม่ว่าจะเป็นสปอร์ตคลับ รีสอร์ทแอนด์สปา คลับบาร์ ที่มีทั้งบาร์เกย์ คาบาเรต์โชว์ โฮสต์คลับ บาร์เลสเบียน หรือแม้แต่อาบอบนวด เรียกว่าครอบคลุมความต้องการของลูกค้ารักสนุก

นอกจากจัดเตรียมสถานที่ต้อนรับลูกค้า ที่นี่ยังมีสินค้านำเข้าเด็ดตาสลักให้เลือกเป็นชายหนุ่มหญิงสาวที่ดูแพงมีระดับ พร้อมให้บริการ ‘ลูกค้า’ ที่ต้องการเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวและเพื่อนคลายเหงา โดยมี ‘ผู้ให้บริการ’ ที่พร้อมจะรักษาและปกป้องความลับลูกค้ายิ่งกว่าสิ่งใดๆ เพราะคันทรรกรู๊ปมีกฎเหล็กให้พนักงานเซ็นสัญญาและสาบานว่าจะรักษาความลับของลูกค้ายิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด ถ้าละเมิดพวกเขาจะไม่ได้สูญเสียแค่งานและเงินทอง แต่จะต้องรับผิดชอบด้วยชีวิต นั่นคือสิ่งที่ถือปฏิบัติสืบทอดกันมากกว่าสามชั่วอายุคนแล้ว

การรักษากฎเหล็กทำให้คันทรรกรู๊ปที่เคยเป็นแค่ร้านเหล้าเล็กๆ กลายมาเป็นกลุ่มบริษัทใหญ่ ความยิ่งใหญ่นี้ทำให้ตระกูลมีเงิน มีอำนาจ แต่ก็มีคนมากมายต้องสูญเสีย หนึ่งในนั้นคือ ‘พิมพ์มาดา คันทรรล’ ทายาทสายตรงคนสุดท้ายของตระกูลคันทรรล เธอถูกใช้เป็นเครื่องมือสร้างอำนาจ ถูกบังคับให้แต่งงานกับลูกนักการเมืองซึ่งเป็นคนชาติสาม ถูกทำร้ายจิตใจและร่างกาย แต่ปริปากบอกใครไม่ได้

กระทั่ง ‘เด็กหนุ่ม’ ที่ครอบครัวยุโรปการะไว้รู้เรื่องเข้า เขาตามไปเอาเรื่องจนพลังมือฆ่าผู้ชายคนนั้น สร้างความแค้นให้ครอบครัวคนตาย ถึงขั้นสั่งฆ่าเขาและพิมพ์มาดา แต่ทำอะไรไม่ได้ เมื่อวันนั้นตระกูลคันทรรลมีอำนาจพอจะสู้ พวกนั้นได้แต่เก็บความแค้นไว้เผารอคอยโอกาส แต่ก็ได้แต่เผารอ เพราะเหตุการณ์นั้นก็ผ่านมาจะยี่สิบปี พวกนั้นก็ยังคงทำอะไรไม่ได้ ในขณะที่นับวันคันทรรกรู๊ปจะยิ่งแข็งแกร่ง แม้สังคมจะไม่เรียกว่าสง่างาม

แต่ก็มีดีพอให้คนไม่กล้ายุ่งด้วย เพราะคงไม่มีใครอยากยุ่งกับบริษัทที่มีภาพลักษณ์มาเพียชัดเจนอย่างคันทรรสกรู๊ป

ปัจจุบันคันทรรสกรู๊ปมีผู้บริหารชื่อ ‘ปรมัตถ์ บ่วงบวร’ เขาคือเด็กหนุ่มที่ฆ่าคนทำร้ายพิมพ์มาดาเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน ความเป็นเยาวชนทำให้ติดคุกไม่กี่ปี จากนั้นก็กลับมาอยู่กับคันทรรสกรู๊ป คอยดูแลพิมพ์มาดา ดูแลกิจการทุกอย่างให้ในฐานะน้องชายบุญธรรมของเธอ

ในอดีตปรมัตถ์เป็นเด็กกำพร้าที่ถูกซื้อตัวมาเพื่อรับใช้คนในตระกูลคันทรรส ทำให้เขาถูกเลี้ยงมาอย่างเข้มงวด จนกลายเป็นผู้ขายที่ภายนอกดูแข็งแกร่ง เย็นชา แต่จะสุภาพให้เกียรติลูกค้าตามที่ ซึ่ง ‘ลูกค้า’ ที่ว่ามีทั้งคนใหญ่คนโต คนมีหน้ามีตาในสังคม มากกว่าครึ่งเป็นลูกค้าจากต่างประเทศ พวกเขามีสิ่งเดียวกันคือกระเป๋านักพอจะจ่ายค่าบริการแพงหูฉี่ แลกกับสิทธิ์ที่สมาชิกจะได้รับบริการที่หาจากไหนไม่ได้อีกแล้ว นอกจากคันทรรสกรู๊ป

ว่า...ถ้าแขกเป็นฝ่ายละเมิดกฎที่มีเพียงข้อเดียวซะเอง พวกเขาจะถูกยกเลิกการเป็นสมาชิก เมื่อไม่ใช่สมาชิก ก็ไม่ใช่ลูกค้า ถ้าไม่ใช่ลูกค้าแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลที่คนของคันทรรสกรู๊ปจะต้องไว้หน้าหรือเกรงใจ ซึ่งกฎที่ลูกค้าต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดคือ ถ้าพนักงานบอกว่า ‘ไม่’ ก็คือ ‘ไม่’ ลูกค้าต้องจบโปรแกรมเดด เพราะถ้ายังกล้าล้ำเส้นพวกเขาจะถูกบริษัทเอาคืนอย่างสาสม ซึ่งลูกค้าประจำก็จะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ยกเว้นพวกลูกค้าใหม่ๆ พวกวัยรุ่นนึ้คคะนองที่ยังคงมีความเชื่อว่าผู้หญิงหรือชายที่ทำงานเป็นเพื่อนแขกก็คือ คนที่พร้อมจะโดนหัวขึ้นเตียง ที่ทำหวงตัวก็แค่หวังโก่งราคา แน่หนอนว่าพวกเขามีปัญญาจ่าย เหตุการณ์ลากพนักงานไว้อีฟขึ้นห้องจึงเกิดขึ้นเรื่อยๆ ปรมัตถ์มีหน้าที่จัดการตรงจุดนี้ และชายหนุ่มก็ไม่ลังเลที่จะปกป้องคนของเขา เหมือนกรณีลูกค้าล้ำเส้นอย่างลูกค้าหีนรายนี้ที่ทำพลาดอย่างแรง!

๑

“กรีด--ดดด!”

เสียงกรีดร้องแผดขึ้นแข่งกับเสียงรถเบรกดังสนั่น ตามมาด้วยเสียงชนโครมใหญ่ ร่างเหยื่อที่ถูกชนกลิ้งไปหลายตลบ แสงไฟหน้ารถสาดกระทบร่างที่นอนแน่นิ่ง คนขับทำท่าจะเปิดประตูลงมาดู แต่เหลือบไปเห็นชายฉกรรจ์สามคนที่ซุ่มอยู่ตรงพุ่มไม้ข้างทางเสียก่อนจึงชะงักไปแล้วเปลี่ยนท่าที่ดึงประตูรถกลับเข้ามา ชายหนุ่มคุ้นเคยกับถนนสายนี้ดี รู้ว่าถนนนี้มีข่าวจีบลั่นเสมอ เพราะเป็นที่รกรกที่สลับกับโกดังเก็บของ สองข้างทางแทบจะมีดสนิท แต่เพราะมันเชื่อมต่อไปยังแหล่งเที่ยวกลางคืน จึงมีคนใช้ทางนี้อยู่เรื่อยๆ โดยเฉพาะคนที่ต้องเดินทางประจำอย่างเจ้าของรถบรรทุกที่เกิดอุบัติเหตุครั้งนี้

แสงไฟยังสาดกระทบร่างคนเจ็บกลางถนนที่ยังนอนนิ่ง กระทั่งเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง พวกดักซุ่มก็เริ่มเคลื่อนไหว ยอมออกมาเมื่อเห็นว่าในรถน่าจะมีผู้โดยสารเพียงคนเดียวคือคนขับ พวกมันทำท่าทางเหมือนพลเมืองดีที่เห็นเหตุการณ์ สองในสามคนก้าวมายืนอยู่ใกล้ประตูรถเลื้อมไปข้างหน้า

ในขณะที่อีกคนเข้าไปดูเหยื่อถูกชนที่ยังนอนแน่นิ่ง ก่อนไถ่คนหลังจะลุกขึ้น
โวยวาย ทำกระหึ้นกระหือรือใส่คนในรถ

“ลงมา! มารับผิดชอบเลย มึงขับรถชนเมียกู มารับผิดชอบเลยนะ
ลงมา!”

เมื่อคนแรกเริ่ม สองคนก็ตรงมาทูปกระโปรงหน้ารถแล้วโวยวายเสียง
ดัง หมายถึงให้คนที่พวกมันคิดว่าเป็นไอ้ขี้เมาลัวจนขับรถหนีไป เพราะ
เมื่อนั้นพวกมันก็จะได้ในสิ่งที่ต้องการ นั่นคือเอาตัวผู้หญิงที่กระโจนตัดหน้า
รถเพื่อหนีตาย หนีการไล่ล่าจากพวกมันกลับไปด้วย ไม่ว่าจะป็นหรือตาย
ก็ไม่สำคัญ

“จะลงมาดีๆ หรือต้องให้ลงมือ”

ทว่าพวกมันคาดการณ์ผิด เมื่อคนในรถไม่ใช่คนขี้ตลาด แถมไม่ใช่
นักเที่ยวขี้เมาทั่วไป

“พวกมึงสองคนไปลากมันลงมา มันชนเมียกูตาย!”

เมียตาย? แต่ทำเพียงชะโงกหน้าดู บ่งบอกอะไรให้คนในรถได้รู้ ชาย
หนุ่มเปิดลิ้นชักหน้ารถ หยิบปืนก่อนจะก้าวลงจากรถมาเผชิญหน้า ถืออาวุธ
อย่างเปิดเผยให้พวกมันเห็น แต่สิ่งที่พวกมันเห็นเป็นอันดับแรกกลับเป็น
ใบหน้าที่ของชายหนุ่ม เพราะหนึ่งในพวกมันสะดุดกระบอกไฟฉายไปที่ใบหน้า
คมเข้ม ใบหน้าที่พวกมันรู้จักดี

“ไอ้ปรมัตต์!” ทั้งสามเอ่ยแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน สีหน้าตกใจไม่
ต่างกัน จากนั้นต่างก็เปลี่ยนท่าที ขยับถอยห่างก่อนจะพากันกระโดดหนีข้าม
คลอง หายไปในพงหญ้าสูงท่วมหัว ทั้งคนเจ็บให้นอนแน่นิ่งอย่างไม่มีไยดี

รู้จักเรา...พวกตบทรัพย์?

การแสดงออกของพวกมันทำให้ปรมัตต์ตีความได้อย่างนั้น ชายหนุ่ม
รองจนแน่ใจว่าพวกมันจะไม่ย้อนกลับมา จึงเข้าไปดูคนเจ็บ เห็นรอยถลอก
ตามร่างกาย ที่เจ็บหนักคงจะเป็นศีรษะที่มีเลือดซึมออกมาไม่น้อย ยังหายใจ
และดูเหมือนเธอจะเริ่มขยับตัวได้ มีอาการผวาระคนสะดุ้ง

“ช่วย...ด้วย...อย่าทิ้ง...”

คำร้องขอความช่วยเหลือจะส่งไปไม่ถึงชายหนุ่มเมื่อเสียงเบาเกินจะได้ยิน ความสงสัยในพฤติกรรมชายฉกรรจ์สามคนนั้นบวกกับข่าวที่เกิดขึ้นแถวนี้ทำให้ปรมัตต์คิดว่า เด็กสาวไม่น่าไว้วางใจ แต่อาการเธอดูจะไม่ค่อยดี เพราะหมดสติไปอีกรอบแล้ว เขาจึงค้นดูสิ่งที่ติดตัวมาแล้วพบบัตรประชาชนที่บ่งบอกว่า เด็กสาวตรงหน้าชื่อว่า ‘แก้วพาวัญญ์ เมืองโคตร’ เป็นคนนครพนม อายุแค่สิบเจ็ดปี

“เอาเถอะ พาไปโรงพยาบาลก่อน แล้วค่อยว่ากัน...”

หนึ่งวันก่อนหน้านี้

“นี่ละเบาะกรุงเทพฯ” คำเปรยภาษาอีสานดังออกมาจากปากเด็กสาววัยสิบเจ็ดที่เพิ่งลงจากรถประจำทางที่สถานีขนส่งหมอชิตใหม่ “กรุงเทพเมืองอมรา งามกะงามอยู่ดอก แต่ควันกะควัน ขี้ฝุ่นกะหลาย คนกะหลาย รถกะหลายปานมดแดง แคเห็นกะวินหัวแล้ว”

เธอบนสภาพเมืองกรุงพลางตัดผมสั้นสีน้ำตาลอ่อน เด็กสาวสูงเกินมาตรฐานหญิงไทยเล็กน้อย จัดว่าเป็นคนหุ่นดีขาวดูสะอาดสะอ้าน แต่กลับแต่งตัวสไตล์ผู้ชาย สวมเสื้อเชิ้ตลายสกอตไซส์ใหญ่เกินตัวหลายเบอร์ พับแขนเห็นข้อศอก กางเกงยีนขาดๆ หลวมโคร่ง รองเท้าผ้าใบเก่า แต่ก็เก๋ขูดเก้งไม่ก็ขูดที่มี

“ถ้าบ่แม่นี่ธุระสำคัญ จ้างอีแมวกะบ่มาเหยียบ” พูดถึงธุระเด็กสาวก็เปลี่ยนสีหน้าพลางถอนหายใจ “ถ้ามาผู่เดียวได้หลงเป็นหมาหลงคักๆ อีแมวเอ๊ย”

นี่เป็นการเดินทางมากรุงเทพมหานครครั้งแรก หรือจะพูดว่านี่เป็นการเดินทางออกต่างจังหวัดครั้งแรกในชีวิตก็คงไม่เกินจริง จึงไม่แปลกที่เด็กสาวจะค่อนข้างกังวล เธอถอดกระเป๋าเป้ผ้าร่มเก่าๆ อย่างหวงแหน ในนั้นนอกจากเสื้อผ้าก็มีพวกเอกสารสำคัญและเงินที่ติดตัวมาอีกเล็กน้อย และ

เป็นเงินก้อนสุดท้ายที่มี เธอต้องอุ้มกระเป๋าไว้ตลอดเวลา เพราะเคยได้ยิน มาว่ากรุงเทพฯ มีมิชชันนารีรอโอกาสขโมยอยู่ตลอดเวลา

ในสายตาคนอื่นเด็กสาวจึงค่อนข้างระวังตัวจนล้น โดยเฉพาะเพื่อนร่วมเดินทางที่ค่อนข้างจะทำตัวบ้านนอกนออาย อย่าพยายามมาเดินใกล้ๆ ถ้าเป็นเมื่อก่อนเด็กสาวคงยังทำประชดเข้าไปกอดเข้าไปคลอเคลีย เพราะเธอค่อนข้างมีสำนึกรักบ้านเกิด ภูมิใจในสิ่งที่ตัวเองเป็น แต่คราวนี้ที่ยอมลงให้ไม่ถือสา เพราะเห็นว่ารุ่นพี่มีบุญคุณ อุทิศส่ำหมีน้ำใจยอมเดินทางมาเป็นเพื่อน

“กรุงเทพฯ เป็นตายน้ออีหลี คืดแล้วก็แสง ต้องขอบคุณเอื้อยบัวแดง ที่อาสาเป็นหมู่ซ้อย ขอขอบคุณหลายๆ เด้อเอื้อย ถ้าบ่มีเอื้อย ซ้อยตายคักๆ ไปไสบ่ถึกแน่นอน”

คนที่ถูกเรียกว่า ‘เอื้อย’ หรือพี่สาวทำเพียงพยักหน้ารับส่งๆ แล้วรีบเดินนำไป พร้อมบอกให้เด็กสาวตามมาเงียบๆ ไม่ต้องชวนคุยมาก

“เอื้อยๆ ถ้าก่อน...”

“อะไร!” บัวแดงเป็นผู้หญิงกร้านโลก แม้จะอายุแค่ยี่สิบปลายๆ แต่หล่อนก็ผ่านโลกมาเยอะ ใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ มาหลายปี ทำให้เด็กสาวซ้างๆ เชื่อว่าได้ผู้นำทางที่ดี “เดินตามมาเงียบๆ ไม่เป็นไร เราต้องไปต่อคิวรอรถแท็กซี่อีกนานนะ เดี่ยวสายหน้อยรถก็จะมีติด”

บัวแดงแต่งตัวด้วยชุดรัดตัวอวดทรวดทรง แต่งหน้าเข้มเข้ากับผมสีทอง แก้วที่สวมรองเท้าส้นสูงก้าวฉับๆ ตรงไปยังจุดให้บริการแท็กซี่ เหมือนต้องการไปให้พ้นจากตรงนี้ หรือจริงๆ ก็เพื่อทำธุระให้เสร็จ จะได้ไปให้พ้นเด็กสาวบ้านนอกที่หล่อนพามาด้วย ซึ่งถนัดทำแต่เรื่องนำชายหน้า คราวนี้ก็คงอีกเช่นกัน

“เอื้อยๆ เดี่ยวก่อน ซ้อยปวดซี่แสง” เด็กสาวมักพูดเสียงดังเป็นปกติ คราวนี้ก็เช่นกัน สายตาคนในบริเวณนั้นที่หันมามองเธอเป็นลึนยืดยัน และทันเห็นอาการปวดหนักแบบสุดๆ จนตัวงอเป็นกุ่ม ส่งผลให้พวกเขาหัวเราะ

บางคนก็อมยิ้มขบขันอย่างเอ็นดูในความเป็นคนเปิดเผยของเด็กสาว ผิดกับ บัวแดงที่อายจนหน้าร้อนผ่าว

“เวะสั้มก่อนได้เบาะเอื้อย ข้อยบไหวแล้ว กลับมาตั้งแต่เมื่อคืน ตอนนี้นั่งจูโจมหนักอีกแล้ว อู้ยลือออกแล้วเอื้อย!”

“โอ้ย! แกจะเหกปากเสียงดังทำไม คนได้ยินหมดแล้ว แล้วฉันบอก ให้แกพูดกลาง! บอกตั้งกี่ครั้งแล้วจะให้พูดกลางกับฉัน แกฟังไม่รู้ความรียังไง แก้วพาวัญญ์!”

คนที่ถูกเรียกว่า ‘แก้วพาวัญญ์’ ขยับตัวเล็กน้อย ยึดตัวขึ้นก่อนจะตกลงอีกครั้งเพราะการทำตัวตรงยิ่งทำให้รู้สึกเหมือนของที่จ่อรอข้างในประตู หลังจะทะลักออกมาเประอากง

“เอ็นช้อยว่าอีแมวดีกว่าเอื้อย บ่ต้องเอ็นช้อยช้อยเต็มยศปานนั้นดอก”

“ทำไม นั่นช้อยแกไม่ใช่หรอ หรือแกไม่ชอบช้อยตัวเอง...”

“ม่กอยู่จ้ะ” ตอบจริงจังหนักแน่นว่าชอบช้อยตัวเอง แต่อาการปวดหนัก ทำให้ปากบิตปากเบี้ยว เสียงซัดซัดหลุดออกมาเป็นระยะ แถมพอต้องฟังสมธิตกับการขมขมกันจึงดูสนๆ ไม่จริงใจ

“แล้วทำไมแกไม่ชอบให้คนเรียกแก้วพาวัญญ์หรือพาวัญญ์ เพราะว่า อีแมว นังแมวตั้งเยอะ” บัวแดงขมวดคิ้ว แต่เหมือนจะนึกอะไรได้จึงยิ้มเยาะ “อ้อ คงเพราะช้อยมันสวนทางกับตัวแกสินะ อย่างแกน่าจะช้อยแมงกูดจี แมงขึ้นูน หรืออีกะปอมมากกว่า ไซ้มัย”

“โอ้ย ว้าวเนวเป็นตาเตะปากเตะเนื้อ ถ้าบ่เห็นว้าเอื้อยเป็นคนพามากรุงเทพฯ มีบุญมีคุณ อีแมวลีเป็นคนเปลี่ยนสีปากให้เอื้อยเป็นสีธรรมชาติแน่นอน ถ้าเฮ็ดบ่ได้คือคำว่า...ช้อยให้เอื้อยอมช้อยมาปู้ใส่หน้าโลด!”

คนไม่ชอบให้เรียกช้อยจริงบ่นอุบ พยายามท่องยุบหนอพองหนอแน่นอนว่าบัวแดงก็ฟังนึกได้ว่าแก้วพาวัญญ์ไม่เคยปล่อยให้คนล้อช้อยเธออยู่รอดปลอดภัยสักคนจึงรีบยอมลงให้

“เออๆ เอาเป็นว่าถ้าแกไม่พูดภาษาลาวใส่ฉัน...ฉันก็จะไม่เรียกช้อยจริง

แกอีก โอเคมัย”

แก้วพาขวัญทำทาคิดสีหน้าจริงจัง ก่อนจะหน้าย้อย่างคนเจ็บปวดอีกครั้ง เพราะข้าศึกจู่โจมอีกระลอกแล้วรับอย่างเสียไม่ได้ “ตามนั้น...ว่าแต่ห้องน้ำอยู่ไหนเออ...เอ๊ยพี่บัวแดง ชี้จะแตกอยู่แล้ว บอกรมาไวๆ ไม่อย่างนั้นแม่วะชี้ตรงนี้เลยนะ!”

ไม่พูดเปล่า ยังทำท่าจะนั่งลงตรงนั้น ทำเอาบัวแดงร้องเสียงหลง

“อย่ามาทำทุเรศตรงนี้นะ โนนทางโน้น แล้วอย่าลืมจ่ายค่าห้องน้ำด้วย แล้วอย่าทำชกมก ถามหาชนน้ำอีกล่ะ แล้วไม่ต้องมาเรียกให้ฉันไปช่วยร่วมอายกับแคะ ถ้าแกยังทำฉันขายหน้าอีก ฉันจะไม่ช่วยพาแกไปตามหาแม่ไปได้แล้ว ไปสิ!”

ไม่ต้องรอให้บอกครั้งที่สอง แม่แก้วพาขวัญพุ่งตรงไปทางที่บัวแดงชี้ให้ทันที โดยไม่มีโอกาสเห็นสายตาระอาของคนที่อยู่ข้างหลัง ซึ่งหล่อนมองซ้ายขวาแล้วรีบเดินหลบสายตาคนแถวนั้น พร้อมบ่นอุบอย่างเสียไม่ได้

“เด็กอะไรก็ไม่รู้ โตมาจนปานนี้แล้วยังไง ไม่รู้จักชกโครก ใช้กระดาดะทิชชูไม่เป็น”

ก่อนหน้านั้นบัวแดงเจอฤทธิ์ความโบราณของแก้วพาขวัญมาแล้วรอบหนึ่ง นั่นคือการเข้าห้องน้ำแล้วเจอชกโครกเป็นครั้งแรกในชีวิต เด็กสาวไม่รู้ว่ห้องน้ำสมัยใหม่ไม่มีโถงและชั้นน้ำให้ตกราด ได้แต่ตะโกนโวยวายเรียกอยู่หน้าห้องน้ำ ทำเอาคนแตกตื่นไปหมด ส่วนหล่อนอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี ก็เข้าใจว่าโตมาอยู่แต่ในหมู่บ้านกันดารแถบมีน้ำสาวจอมเผด็จการนิสัยขวางโลก คอยกันแก้วพาขวัญให้ไกลจากโลกภายนอก เพราะกลัวหลานใจแตกเสียคน เด็กสาวจึงเรียนหนังสือจบแค่มัธยมต้น แต่กระนั้นก็ไม่น่าจะหลุดโลกไปได้ไกลขนาดนี้ ถ้าไม่เจอกับตัวบัวแดงคงไม่เชื่อว่ามีคนแบบนี้อยู่ในโลกจริงๆ

“ถ้าฉันไม่เห็นความสวยหล่อในของแก ถ้าแกไม่ใช่ตัวเงินตัวทองของฉัน ฉันไม่มีทางเอาแกมาด้วยหรอก...เด็กอะไร วันๆ ทำแต่เรื่องน่าขายหน้า”

ทันทีที่รู้สึกตัวในโรงพยาบาล แก้วพาขวัญก็ถูกความเจ็บระบมจุใจม โดยเฉพาตรงศีรษะ คนที่หลับไปหลายชั่วโมงยังคงตื่นไม่เต็มที่ แต่ก็พยายามจะลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่เห็นคือแสงจากไฟติดเพดาน ความเจิดจ้า ทำให้ต้องหลับตาลง ก่อนจะลืมตาอีกครั้งอย่างมีแรงขึ้น พยายามคิด ทบทวนว่าเธออยู่ตรงไหน ทำอะไรอยู่ ทำไมจึงมาอยู่ตรงนี้ ก่อนหน้านี้เธอ อยู่ที่ไหน...

เธอถูกเล่า...จวนตัว เห็นแสงไฟพรท ทางเดียวที่จะรอด...

ใช่...เธอพุ่งให้รถชน เพื่อหนีพวกที่ล่าตัวเธอ พวกที่จะจับเธอ!

แทบจะพร้อมกัสิ่งที่จำได้ เด็กสาวผุดลุกขึ้นทันทีเพื่อจะหนี แต่การ เคลื่อนไหวอย่างแรงและเร็วทำให้เธอต้องร้องโอย ความเจ็บเมื่อครู่ทำให้ตื่น เต็มที่ จึงพบว่าตัวเองอยู่บนเตียงคนไข้ เสื้อผ้าถูกเปลี่ยนเป็นชุดคนไข้ แขน มีผ้าพันแผล ที่ศีรษะก็เช่นเดียวกัน เหนืออื่นใดมีใครคนหนึ่งอยู่ในห้องกับ เธอด้วย ใครคนหนึ่งที่ไม่รู้จักแต่เป็นคนที่สวยงาม โดยเฉพาะตอนที่เธอ ยิ้มกว้างแสดงความเป็นมิตร

“หวัดดีจ๊ะ หนู...แก้วพาขวัญ”

ในโลกของคนแปลกหน้าใบนี้ ทำไมคนคนนี้รู้จักชื่อเธอ

“เจ้าเป็นไผ เป็นหยั่งคือรู้จักชื่อข้อย” เธอเอ่ย เมื่อเห็นคู่สนทนาหัว หน้าจึงได้ถามใหม่ด้วยภาษากลาง “พี่สาวรู้จักชื่อแมวได้ยังไง พี่สาวเป็นใคร”

“ฉันชื่อพิมพ์มาดา เป็นพี่สาวของชั้น หมายถึงคนที่ขับรถชนหนู ตอนนั้นชั้นไปคุยกับคุณหมอเรื่องค่าใช้จ่าย เดียวก็มาจ๊ะ ส่วนที่ฉันรู้จักชื่อหนู เพราะเราเจอกับรรดาชนในกระเปาของหนู”

“กระเปา!? กระเปาแมวไปไหน”

“อยู่กันายชั้น...ฉันหมายถึงอยู่กัน้องชายฉันจ๊ะ คนที่ขับรถชนหนู”

“เอาคืนมาเดี๋ยวนี้นะ! ในนั้นมีของสำคัญของแมว พวกพี่สาวจะมา ค้นของแมวไม่ได้! เกิดของหายจะทำยังไง เอาคืนมา!”

อาการก้าวร้าวเบาๆ และคำพูดห้วนๆ ของแก้วพาขวัญอาจดูไม่ดีใน

สายตากันอื่น แต่พิมพ์มาดากลับยังมองอย่างเข้าใจ หญิงสาวยิ้มให้ ค่อยๆ อธิบาย

“ไม่มีอะไรหายแน่นอนจ๊ะ เราไม่ได้ตั้งใจจะคันกระเป๋าลำคัญของหนูหรอกนะ เราแค่อยากรู้ชื่อ หรือคนที่พอจะติดต่อได้ เพราะตอนที่ถูกรถชน หนูไม่ได้สติเลย สิ่งที่เราเอาออกมาดูมีแค่บัตรประชาชน เราไม่เจอเบอร์โทร. ใคร จึงยังไม่ได้ติดต่อญาติของหนู สิ่งที่เราทำได้คือแค่อำไว้หนูตื่น”

แก้วพาขวัญร้อนใจ เธอแสดงความกังวลผ่านสีหน้าจนคู่สนทนา สัมผัสได้

“ไม่ต้องห่วงนะ น้องชายฉันจะรับผิดชอบทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นค่ารักษา หรือถ้าหนูจะเรียกค่าทำขวัญมาก็ได้ เรายินดีจ่าย ฉันต้องขอโทษแทนน้องชายจริงๆ ที่ทำให้หนูต้องเจ็บตัว”

“พี่สาวจะให้เงินแมวได้จริงเหรอ”

“จ๊ะ ถ้าแก้วพาขวัญต้องการ” พิมพ์มาดาสั่งเกตเห็นว่าทุกครั้งที่เรียกชื่อ เด็กสาวจะมีอาการหน้าอยู่เสียวๆ เหมือนขัดใจอะไรบางอย่าง “แก้วพาขวัญสามารถเรียกมาได้เลยจ๊ะ”

“พี่สาวเรียกแมวก็น่าได้ ไม่ต้องเรียกเต็มยศขนาดนั้นหรอก”

“จ๊ะ น้องแมว”

“แมวชื่อๆ บต้องมีน้อง!” เวลาเพลอกก็หลุดพูดภาษาถิ่น

“แมวชื่อๆ แมวชื่อเธอจ๊ะ” พิมพ์มาดาเข้าใจความหมายแต่แกล้งยั่วแล้วดูเหมือนเด็กสาวก็เข้าใจอธิบายความว่าให้เรียกชื่อแมว ไม่ต้องมีน้องนำหน้า จะเรียกชื่อแมว เธอก็ไม่ว่า “จ๊ะแมว”

“พี่สาวจะให้เงินแมวจริงเหรอ” เด็กสาวตาใสพูดไม่มีหางเสียง แต่ก็ไม่ได้ฟังหัวนัย “ไม่ได้หรอกนะ...แล้วจะให้เท่าไร”

“แมวอยากได้เท่าไรล่ะ ลองว่ามาสิ”

“พี่สาวกับน้องชายเป็นคนรวยรึเปล่า”

พิมพ์มาดาทำท่าคิด มองสบตากันตรงหน้า “คนอื่นๆ ก็ว่าพวกเรา

เป็นคนรายนะ”

“ถ้าขอยืมเงินหลายๆ พวกเจ้าสิบ่เดือดร้อนแน่นอนนะ” งามภาษาถิ่น เพราะลั้มตัวอีกแล้ว เด็กสาวตื่นตื่นเรื่องเงิน “ถ้าขอเงินมากๆ พวกพี่สาวจะไม่เดือดร้อนไ่มั้ย”

“จ๊ะ...ไม่เดือดร้อนหรอก” พิมพมาดาติดใจการตั้งคำถามของแก้วพาขวัญ ดูเด็กสาวครุ่นคิดบางอย่าง เหมือนมีอะไรอยากจะทำแต่ก็เหมือนเกรงใจ “อยากได้เท่าไรก็ลองบอกมา”

“ล้านหนึ่ง?”

“หนึ่งล้าน?” พร้อมกับการทวนคำของพิมพมาดา ประตูห้องก็เปิดออก “อ้าว ชันมาแล้วเหรอ”

คนถูกเรียกว่า ‘ชัน’ เข้ามาในห้องพร้อมกระเป๋าของแก้วพาขวัญ ดวงตาเธอเฝ้ามองคนเจ็บบนเตียง ใบหน้าคมบึ้งตึงแสดงออกชัดเจนว่าไม่พอใจ ถ้าบรรดาลูกน้องเห็นบอสทำหน้าตาอย่างนี้ ทุกคนจะกลัวหัวหด ก้มหน้างูต ไม่กล้ามองกลับมาตากลมแป่วอย่างที่แก้วพาขวัญทำในเวลานั้น นั่นเพราะเธอไม่รู้ว่ากำลังจะถูกด่าชุดใหญ่

“เรียกเงินล้านหนึ่ง? เป็นนักตบทรัพย์ที่ตลาดจนเกือบทำตัวเองตาย ยังกล้าเรียกร้องเงินอีกเหรอ”

“ชัน...ทำไมพูดกับน้องอย่างนั้น” พิมพมาดาตำหนิ ค่อนข้างตกใจที่ชายหนุ่มที่เพิ่งเดินเข้ามากล่าวหาคนเจ็บอย่างนั้น ในขณะที่ตัวคนเจ็บเองกลับไม่ทันได้ฟัง เพราะเธอเฝ้ามองแต่กระเป๋าของตัวเอง

“กระเป๋าข้อย เอกระเป๋าข้อยมา” แก้วพาขวัญบอกปรมัตต์ “เอามากระเป๋าข้อย!”

ปรมัตต์ฟังไม่ออกจึงยังเฉย จนพิมพมาดาบอกว่า

“น้องเขาขอกระเป๋าคืน”

ถึงตอนนั้นชายหนุ่มจึงเดินไปส่งกระเป๋าให้ที่เตียง เพราะความร้อใจ แก้วพาขวัญจึงรีบกระซอก แต่อีกฝ่ายก็ดึงไว้ไม่ยอมปล่อย เพราะมีสิ่งที่เขา

ต้องการจากเด็กสาวท่าทางก้าวร้าวตรงหน้า

“ผู้ใหญ่ให้ของ ทำไมไม่รู้จักขอบคุณ”

แก้วพาขวัญหน้าหงิก ไม่ได้อยากทำตาม แต่ก็อยากได้กระเป๋าสตางค์
ขอบคุณส่งๆ ทำให้ปรมัตถ์ไม่ยอมคืนให้ เธอจึงพูดดีๆ แต่ก็ยังไม่ได้กระเป๋าสตางค์
คืน อีกฝ่ายยังจะให้ยกมือไหว้ เธอจึงประชดโดยการลูบนั่งพับเพียบแล้ว
ไหว้ ทำเอาปรมัตถ์อึ้ง ถึงตอนนี้เธอจึงกระซุกกระเป๋ามาได้

“ไอ้เด็กนี่!”

“เอาน่าชั้น” พิมพ์มาดาขอไว้ ปรมัตถ์จึงยอมลงให้อย่างเสียไม่ได้

เมื่อได้กระเป๋ามา แก้วพาขวัญก็เทของทุกอย่างลงบนเตียง ในนั้นมี
เสื้อผ้าอยู่ไม่กี่ตัว หนึ่งในนั้นมีชุดชั้นใน แต่ดูเหมือนเธอจะไม่ได้สนใจว่ามี
ชายหนุ่มมองอยู่ เป็นตัวเขาเองที่ต้องเบือนหน้าหนี แต่ก็หันเห็นว่าในนั้น
นอกจากเสื้อผ้าก็มีสมุดไดอะรี เศษเหรียญนิดหน่อย และก็ขวดน้ำที่เหลือน้ำ
น้อยอยู่กันขวด

“เฮ้อ ยังอยู่...” อาการถอนหายใจของแก้วพาขวัญทำให้ปรมัตถ์หัน
มามอง จึงเห็นว่าเธอถือไดอะรีอยู่ สีหน้าบ่งบอกว่าโล่งใจมาก และเอาสมุด
ไดอะรีนั้นมาแนบอก

“อะไรยังอยู่ล่ะ” พิมพ์มาดาเอ่ยถาม

“บ่มีหยิงดอก...ไม่มีอะไรหรอก” แก้วพาขวัญตัดบท “ไม่ใช่เรื่องของ
พี่สาว”

พิมพ์มาดาเห็นแวบๆ ว่าน่าจะเป็นรูปถ่ายสองใบว่าจะเอ่ยถาม แต่ก็
ไม่มีจังหวะเมื่อปรมัตถ์เริ่มคิ้วขมวดอีกหน ดูจะไม่พอใจกับการพูดไร้ทางเสียด
ของเด็กที่เขาคิดว่าเป็นนักตบทรัพย์

“เอาน่าชั้น น้องยังเด็ก ดูเป็นคนบ้านนอก ไม่มีอะไรหรอก”

เมื่อรูปของพ่อแม่และน้ำคำแก้วยังอยู่ แก้วพาขวัญก็โล่งใจ พร้อมจะ
คุยเรื่องเงิน เธอกำลังรวบรวมความกล้า แม้รู้ตัวว่าเป็นตัวเองที่วิ่งออกไป

โดนรถชน แต่ด้วยสถานการณ์บังคับ ถ้านี่คือโอกาส ถ้าพวกเขาเป็นคนที่มั่งมีเงิน เธอก็จะไม่ทิ้งโอกาสนี้

“อ้าย...” พุดกับปรมัตต์โดยไม่รู้ตัว ชายหนุ่มเป็นคนประเภทมีความสามารถในการฟังภาษาอีสานต่ำ ไม่เหมือนพิมพ์มาดา “เมื่อกี้เอื้อยเจ้าบอก ว่า เจ้าลียายค่าเฮ็ดขวัญให้ช้อยได้ มันแม่นอีหลีเบาะ”

พิมพ์มาดามองหน้าชายหนุ่มที่คิ้วขมวดแล้วแอบหัวเราะ รู้ว่าที่เขาหน้าย่งไม่ใช่เพราะโกรธที่ถูกขอเงินแต่หงุดหงิดที่ฟังไม่ออก

“บ่ได้ติ...ไสเมื่อกี้เอื้อยคนงามบอกว่าเรียกเถาะได้กะได้ เฮ็ดแนวได้ละบาดหนี”

ปรมัตต์ฟังไม่ออก แต่รู้ว่าเด็กสาวพุดกับเขา ชายหนุ่มมองว่าเป็นการไม่ให้เกียรติคนที่พุดด้วย จึงสั่งสอนว่า “ถ้าอยากให้คนอื่นเข้าใจด้วย ก็พูดภาษากลาง...เธอฟังฉันพุดเข้าใจ แสดงว่าพุดได้ ก็ควรพุด”

“เรื่องมากทะแหะ” เธอบ่นมึ่งงำในลำคอ “เว้ากะมีแต่ตะคอก มักออกคำสั่ง สิ่งนั้นสิ่งนี้ จ่มเก่งเติกกว่าแม่ญิง”

ท่าทางของแก้วพาขวัญยิ่งทำให้ปรมัตต์ไม่ชอบใจ ในขณะที่พิมพ์มาดากลับอมยิ้ม ไม่บ่อยนักที่จะเจอคนกล้าเถียงปรมัตต์ แล้วยังไม่เคยเห็นปรมัตต์มาต่อล้อต่อเถียงกับเด็ก

“แมว ถ้าแมวไม่พุดกลาง ชันเขาฟังไม่รู้เรื่องหรอกนะ” พิมพ์มาดาช่วยแก้ต่างให้น้องชาย

“เอื้อยน้องกัน เป็นหยังคนหนึ่งฟังเข้าใจ แต่อีกคนบ่เข้าใจ ช้อยบ่แมกเว้าไทย”

“แม่บ้านที่เคยดูแลฉันเป็นคนอีสาน ฉันก็เลยฟังรู้เรื่องบ้างเล็กน้อย ส่วนชันฟังไม่ออกหรอก ถ้าอยากคุยเรื่องเงินก็ลองคุยภาษากลางกับเขาสี”

แก้วพาขวัญครุ่นคิด “อ้าย...เอื้อยพี่ขั้บรถชนแมว พี่จะให้เงินแมวเท่าไร”

“ยังกล้าขอเงิน?” ปรมัตต์ขึ้นเสียงไล่ “ยังไม่รู้ตัวสินะ ว่าถูกจับได้ว่า

เป็นพวกตบทรัพย์”

“ตบทรัพย์!” คราวนี้แก้วพาวัญญ์ได้ยื่นข้อกล่าวหาเต็มสองหู “เอาหยังมาเว้า” เผลอพูดอีสาน ปรมัตถ์จึงมองตำหนิ “แมวไม่ได้จะตบทรัพย์นะ”

“แล้วที่เรียกเงินคืออะไร” คนถูกยื้อถามตั้งตัวไม่ทัน ไม่รู้จะเริ่มอธิบายตรงไหน อีกฝ่ายจึงตีความว่าจนแต่เต็มเกลี้ยงไม่ออก “หนึ่งล้าน เรียกมาได้ สมองกระตบกระเทือนรีไร หรือสมองคิดเป็นแต่เรื่องเงิน หน้าเงิน จนสติไม่เหลือแล้ว?”

แก้วพาวัญญ์โกรธที่ถูกดูแคลน จึงสวนไปว่า “แค่ขอยืม แล้วจะทำงานชดใช้ ปกติแมวไม่ใช่คนแบบนี้ แมวมีเหตุต้องใช้เงินจริงๆ แมวทำงานบ้านได้ ทำงานหนักได้ทุกอย่าง จะให้ทำงานอะไรก็ได้”

ปรมัตถ์มองเด็กสาวไม่วางตาพาลงสายหน้าอย่างระอา “ไซ้ตัวก็ว่าเด็กกะโปโลแล้ว ความคิดยิ่งเด็กไปกันใหญ่ ทำงานใช้แรงงานเพื่อปลดหนี้หนึ่งล้านพร้อมดอกเบี้ยย เธอคงแก่ตายก่อนจะได้ใช้หมด แต่ถ้าขายตัวให้เลี้ยงก็ไม่แน่ อายุยังน้อยก็อาจจะถึง แต่คงต้องจับไปซัดซี้มูกซี้โคล ล้างกลืนน้ำนมให้หมดซะก่อนนะ”

แก้วพาวัญญ์โกรธที่โดนด่ายาว จึงประชดว่า “เซียวชาญจังนะ เสียที่ว่าคงเป็น ‘ลุงหน้าบุด’ เองสิทำ ทำบ้อยละสิ ตีราคาคลองเซียว”

พิมพ์มาดาไม่แน่ใจว่าปรมัตถ์นิ่งไปเพราะอึ้งที่ถูกเรียกลุง หรือโกรธที่ถูกยกย่อนจนพูดไม่ออกกันแน่

“จันแมวก็น่าจะไม่ทำให้ลุงบุดเสียเที่ยว เอาตามทีลุงบุดว่าเลยละกัน แมวขายตัวให้หนึ่งล้านบาท เอาเงินมา แล้วลุงบุดจะเอาอ๊อแมวไปซัดซี้มูกซี้โคลหรือล้างกลืนน้ำนมที่ไหนก็ได้...ยอม!”

แก้วพาวัญญ์เรียกคนอายุสามสิบต้นๆ ว่า ‘ลุงบุด’ ก็ว่าหยาบคายแล้ว แต่นั่นดูซี้มูกไปเลยกับคำพูดอย่างหลังของเธอที่เหมือนไปจี้ใจดำปรมัตถ์ เขาตั้งป้อมไล่เธอยิ่งกว่าเดิม ความโมโหทำให้ ‘บอส’ ที่ลูกน้องในปกครองกลัว หัวหดกลายเป็นตาลุงพูดมาก

“ไอ้เด็กบ้า!” ชายหนุ่มตวาดสวนพลางจ้วงมือเหมือนจะตบหัวไอ้เด็กบ้า ดีที่พิมพ์มาดาวิ่งแซงไว้ทัน ในขณะที่คนจะโดนตบหัวสั่งสอนรีบยับหนี “คนนะไม่ใช่หมาแมวจะได้มาซื้อขายกันได้ ไม่รักตัวเองก็หัดนึกถึงหน้าคนที่เลี้ยงดูมาจนโตปานนี้บ้าง ฉันจะไม่ให้เงินเด็กอย่างเธอสักบาท เพราะคนลึนคิดใจแตกไม่มีค่าพอให้ซื้อ...บาทเดียวก็ไม่ซื้อ ให้ฟรีก็ไม่มีเอา!”

คำพูดนั้นทำเอาแก้วพาวุธอ้าปากค้างพูดไม่ออก เงยไม่ได้ ไม่เคยเจอผู้ชายอะไรจะปากจัดได้ขนาดนี้มาก่อน ขณะเดียวกันปรมัตถ์ก็หัวเสียไปกันใหญ่ ยิ่งมองหน้าเด็กบ้ายิ่งโมโหจึงเบือนหน้าหนี

หลังจากนั้นบรรยากาศในห้องเงียบไปทันที

พิมพ์มาดาอมยิ้มมองคนนั้นที่คนนั้นใช้อย่างใช้ความคิด...

“ตกลง” คำพูดลอยๆ ของพิมพ์มาดาเรียกสายตาคอนต่างวัยสองคนหันมามองเป็นตาเดียว “ชั้นจะ...จ่ายเงินให้แมวด้วย”

“อะไรนะครับ” ปรมัตถ์ตกใจ เขาได้ยินชัดเจน แต่แค่ถามย้ำเพราะคาดไม่ถึง

“ฉันบอกว่าตกลง ชั้นจะซื้อตัวแมว”

“ผมไม่ซื้อไอ้เด็กนั้นนะ” ชายหนุ่มปฏิเสธเสียงดังฟังชัดทันที ทำเอาไอ้เด็กนี้ หน้าอกก่อนจะออกอาการจ๋อยที่จะไม่ได้เงินล้าน “ให้ฟรียังไม่เอา!”

คำยืนยันกรานชัดเจนนั้นทำเอาพิมพ์มาดาเลิกคิ้ว ก่อนเธอจะหันมาทางแก้วพาวุธที่คอตก

“ไม่เป็นไร ชั้นฉันซื้อเอง” พิมพ์มาดาสรุป่างๆ ทำเอาปรมัตถ์อึ้งไป “เขียนเช็คให้ด้วย เอาเงินค่าเช่าที่ดินงวดหน้าของฉันจ่ายไปละกัน”

แก้วพาวุธยิ้มกว้าง เธอไม่ทันได้คิดอะไร นอกจากดีใจที่จะได้เงินไปรักษาน้ำคำแก้วที่ป่วยอยู่ แกมคนที่ซื้อเธอยังดูเป็นคนใจดี ไม่ใช่ตาลุงหน้าดุปากร้ายที่ดูเหมือนจะไม่ยอมให้จบง่ายๆ

“คุณพิมพ์คิดอะไรอยู่ครับ คุณพิมพ์ไม่รู้จักเด็กคนนี้เลยนะครับ”

“รู้สิ เธอชื่อ แก้วพาวุธ เมืองโคตร ชื่อเล่นแมว อายุสิบเจ็ด มาจาก

นครพนม”

“คุณพิมพ์ก็รู้ว่าผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เด็กคนนี้ไม่มีประโยชน์ ถ้าสงสารก็ให้เงินเล็กๆ น้อยๆ ไป อย่าเอามาเป็นตัวภาระจะดีที่สุด”

พูดไม่พูดเปล่ายังหันมามอง ‘ตัวภาระ’ ที่เอ่ยถึงตาเขียว

“แถมไม่ใช่ตัวภาระธรรมดาด้วย แต่เป็นตัวภาระชิ้นใหญ่ๆ ที่พร้อมจะทับเราตายได้ทุกเมื่อ”

สำหรับปรมัตถ์ คำว่า ‘ภาระ’ อาจไม่มีความหมายพิเศษ แต่ไม่ใช่กับแก้วพาวัญญ์ เด็กสาวที่มักได้ยินน้ำสาวพูดกรอกรูว่า แม่ทิ้งเธอให้เป็นภาระของคนอื่น ดีที่เป็นญาติกันก็พอทำเนา แต่กับคนแปลกหน้า การถูกมองว่าเป็นตัวภาระมันทำให้รู้สึกแย่ แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้เพราะเธอต้องการเงินต้องการจริงๆ จึงพยายามบอกตัวเองให้อดทน แต่ก็กลัวว่าจะหลุดเถียงจึงกัดปากตัวเองจนเจ็บไปหมดแต่ก็ทน

“ผมรู้ว่าคุณพิมพ์ใจดี ขี้สงสารคน แต่ไม่ควรเอาตัวเองไปยุ่งกับเด็กหน้าเงินนี้”

“พูดจบแล้วใช่ไหม” พิมพ์มาดาถาม ปรมัตถ์ยังไม่ตอบอะไร เธอจึงหันมาทางแก้วพาวัญญ์ “รับเป็นเช็คสะดวกมั๊ยจ๊ะ”

“เอ่อ...” แก้วพาวัญญ์รู้สึกประหลาดใจพิมพ์มาดาถาม “กลัวเช็คแดง...”

พิมพ์มาดาหัวเราะอย่างนึกเอ็นดู ในขณะที่ปรมัตถ์กลับเห็นตรงข้าม เพราะไม่เข้าใจ

“จ๊ะ...แต่เงินสดล้านหนึ่งเยอะเลยนะ” แก้วพาวัญญ์ยังยืนยันกรานว่าจะเอาเงินสด “โอเค เตียวกี้ให้ฉันจัดการให้”

“ขอบคุณ ขอบคุณหลายๆ เอื้อยคนงาม”

คราวนี้ให้สวยแบบไม่มีประชด พิมพ์มาดาจับไหว้ อาการดีใจทำให้แก้วพาวัญญ์หันหน้ามาไหว้ปรมัตถ์ต่อ ไหว้อย่างสวยงามและจริงใจ แต่อีกฝ่ายกลับเห็นเป็นการประชดจึงทำหน้ากึ่งขมวดไล่ไม่ยอมรับไหว้ แต่

ดูทำเจ้าแมวดีจะไม่สนใจ ชวนคุยซะเลย

“แล้วแมวจะได้เงินตอนไหนคะลุงบุญ ตอนนี่เลยได้มัย แมวจะได้เอาเงินกลับไปบ้าน คนที่บ้านรออยู่”

อีกครั้งที่พิมพ์มาดาขาสีหน้าปรมัตถ์ที่ยังไม่ยอมคุยกับแก้วพาขวัญ เธอนึกเรื่องสนุกออกจิ้งหนไปคุยแทน “ได้จ๊ะ แต่ต้องถามคุณหมอก่อนนะว่าจะอนุญาตให้แมวกลับวันนี้เลยได้มัย” หญิงสาวพูดกับแก้วพาขวัญก่อนจะหันมาทางปรมัตถ์ “จัดการเรื่องเงินให้ด้วย แล้วก็ไปส่งแมวที่บ้านเลยนะจ้ะ”

“ไม่!” ปฏิเสธแบบไม่ต้องคิดเลย ดวงตาเธอเรื่องของชายหนุ่มยังจับอยู่ที่แก้วพาขวัญ

“ไม่อย่างไร ไม่จัดการเรื่องเงินให้ หรือไม่ยอมไปส่ง” พิมพ์มาดาถามไม่ได้จริงจังนัก “หือ?”

“ไม่ทั้งสองเรื่อง!”

“ก็ได้ ถ้าเธอไม่ทำสองเรื่องนี้ให้ ฉันก็จะไม่ผ่าตัด!” คราวนี้พิมพ์มาดาหน้าตึงเสียงแข็งขึ้นบ้าง ในขณะที่คนถูกยื่นข้อเสนอมีสีหน้าหนักใจ บอกว่าอย่าเอาตัวเองมาแลกกับเด็กอย่างนี้ “ไม่รู้ละ ถ้าฉันไม่ทำตาม ฉันก็จะกลับบ้าน ไม่ต้องผ่าตัดแล้ว!”

“คุณพิมพ์? อย่าทำอย่างนี้เลยครับ เอาสุขภาพของตัวเองมาต่อรองกับผมแบบนี้ไม่ดีนะ นี่เด็กที่คุณเพิ่งเจอไม่กี่ชั่วโมงเองนะครับ”

“ถ้าฉันไม่ทำงานนี้ให้ฉัน ฉันก็จะไม่ผ่าตัด!” หญิงสาวยืนกรานคำเดิม “เลือกมา จะทำหรือไม่ทำ!”

แก้วพาขวัญแอบมองลุงบุญ อยากรู้คำตอบ แต่ก็กลัวโดนดู...

๒

แก้วพาขวัญมั่นใจว่า ปรมัตถ์ไม่มีทางยอมไปส่งเธอที่นครพนมอย่างแน่นอน เพราะหลังจากที่พิมพ์มาดายื่นคำขาด ชายหนุ่มก็เดินออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไรเลย เธอจึงบอกพิมพ์มาดาว่าจะกลับบ้านเอง และไม่ต้องกลัวว่าเธอจะหนี เธอเป็นคนรักษาสัญญา พิมพ์มาดาบอกว่าเชื่อที่เธอพูด แต่ที่ให้ปรมัตถ์ตามไปก็เพราะเป็นห่วง เด็กคนเดียวชอบเงินล้านกลับบ้านอันอันตรายเกินไป

“แต่ลุงบุญดูเพิ่มไป แล้วลิเฮ็ดจังได้” เด็กสาวบ่นกับหญิงสาวอย่างร้อนใจ ก่อนจะนึกได้ว่าอีกฝ่ายฟังภาษาเธอได้นิดหน่อย จึงต้องแปลความอีกรอบ “ถ้าลุงบุญไม่ไป แล้วแม่วะทำยังไง แมวต้องรีบเอาเงินกลับไปบ้านจริงๆ นะ”

“ใครบอกแม่วะซันไม่ไป”

“ก็เมื่อกี้ลุงบุญแหงหน้าอเป็นปลาหูแข่งออกไป”

พิมพ์มาดาแทบจะหัวเราะพริตกับคำว่าหน้าอที่แก้วพาขวัญว่า ปรมัตถ์

“ข้อยว่าหยังผิตติ มันเรื่องเครียดได้ บ่ได้เล่นตลกให้เบิ่ง จะได้มาหัวขวน”

“ขอโทษจ๊ะ” พิมพ์มาดาพอจับใจความได้ว่าแก้วพาขวัญคงตำหนิเธอ กลายๆ ที่ซ้ำที่เธอพูด “ฉันไม่ได้หัวเราะเยาะแหม แต่ซ้ำที่เมวบอกชั้นหน้าอ นะ ไม่คิดว่าจะมีคนใช้คำนี้กับน้องชายฉัน รู้มัยว่าปกติเขาดูมากเลย ต่างจากวันนี้มาก”

“บ่เห็นจะต่างเลย หน้าบึ้ง หน้าอเป็นปลาหูเซ่ง...อ้าว เอื้อยนี้หัวอยู่นั่นละ คนแสดเครียดๆ อยู่ ลุงบุญบไปนำสิเฮ็ดจังได้ เอื้อยกะคงสิไปนำข้อยลำบาก ขากะบ่ดี”

“ยาวไปจ๊ะ ฟังไม่ออก เอาใหม่ซี”

“เมวบอกว่าลุงบุญก็ยังคงเป็นตาลุงหน้าบึ้ง หน้าอเป็นปลาหูเซ่งเหมือนเดิมนั่นละ” พิมพ์มาดาหัวเราะอีกครั้ง แก้วพาขวัญเอ่ยต่อ “พี่สาวก็ซ้ำเป็นจริงเป็นจังมากนะ เมวเครียดนะเนี่ย ไม่ได้เล่นตลกให้พี่สาวดูนะ เครียดจริงจังด้วย ถ้าลุงบุญไม่ไปด้วย จะทำยังงี้ พี่สาวก็คงไปด้วยไม่ได้ ขาไม่ดี ว่าแต่พี่สาวเป็นอะไรถึงต้องนั่งรถเข็น แล้วเมื่อกี้บอกว่าจะไม่ผ่าตัด ต้องผ่าตัดอะไร ผ่าตัดขาเธอ”

“เปล่าจ๊ะ ผ่าตัดมดลูกนะ...หมอบอกว่าถ้าตัดมดลูกจะดีกับสุขภาพของฉัน”

“หมอบอกว่าดีก็ต้องทำตามหมอนะ”

พิมพ์มาดาเห็นความจริงจังผ่านแวตตาของแก้วพาขวัญ

“ต่อให้ลุงบุญไม่ไปกับเมว พี่สาวก็ต้องไปผ่าตัดนะ อย่าเอาร่างกายตัวเองไปต่อรองกับคนอื่น มันไม่ดี เราต้องรักตัวเอง”

ยิ่งได้คุยยิ่งทำให้พิมพ์มาดาถูกใจแก้วพาขวัญ “ฉันผ่าตัดอยู่แล้วละ และชั้นก็ได้ชัดใจฉันหรอก ที่เขาเียงแล้วออกไปแบบนั้นคือจะทำตาม ถ้าเขาไม่ทำ เขาจะแย่ง ไม่เดินหน้าอเป็นปลาหูเซ่งเหมือนเมวว่าออกไปแบบนั้นหรอกจ๊ะ”

“อ้าวติ!” แทนที่จะดีใจ กลับร้องเสียงหลงขึ้นมาอีก “โธ้ย! เครียดขึ้นมาอีกแล้ว ลุงเพิ่นลืมนำข้อหมกป่าตอนเดินทางติ ถ้าลืมนำกะให้เอาเงินเมื่อบ้านก่อนเด้อ บัจฉันอีแมวตายตาหลับแน่นอน”

พิมพ์มาดาแปลออกบ้างไม่ออกบ้าง แต่เธอเข้าใจทางเหมือนคนเครียดหนักคิดหนักของเด็กสาว หัวเราะอีกครั้งอย่างอดรันทดไม่ไหวจริงๆ ถ้าไม่ติดว่าต้องผ่าตัด เธอคงจะเดินทางไปกับทริปนี้ด้วย อยากเห็นตอนที่แก้วพาขวัญทำให้ปรมัตต์ปวดหัว

“ไม่ตลกนะพี่สาว เกิดลุงบูตฆ่าแมวตาย หนี้พี่สาวสูญเลยนะ พี่สาวต้องบอกลุงบูตนะว่าห้ามฆ่าแมวมกป่า”

“เอาน่า...รักษาเนื้อรักษาตัว แล้วกลับมาใช้หนี้ฉันนะ ฉันจะรอ แล้วจะกำชับชันด้วยว่าห้ามฆ่าลูกหนี้ฉัน”

แก้วพาขวัญยิ้มกว้างทันที “แล้วพี่สาวก็ต้องหายนะ แมวจะได้กลับมารับใช้ แมวจะมาใช้หนี้ที่พี่สาวช่วย แมวต้องขอบคุณมากๆ เลย”

“จ๊ะ...ฉันจะต้องหาย” แม้การผ่าตัดจะทำให้เธอเศร้า แต่การได้เจอแก้วพาขวัญก็ทำให้พิมพ์มาดารู้สึกดีขึ้น อย่างน้อยเด็กสาวก็ทำให้เธอยิ้มได้ในรอบเกือบสัปดาห์ที่ผ่านมา...สัปดาห์ที่เลวร้ายเมื่อเธอรู้ว่าหมดโอกาสที่จะมีลูก “ถ้าไม่หาย ชันกับสามีฉันคงเศร้าแย่”

“เอื้อย มีผิวแล้วติ” แก้วพาขวัญเอ่ยถาม พิมพ์มาดาพยักหน้า “ไม่น่าถามเลยนะ คนสวยๆ อย่างพี่สาวก็ต้องแต่งแล้วละ แต่ถ้าตาลุงหน้าบูดก็อีกเรื่อง หรือต่อให้แต่งงานก็คงเอามิดไปจู้คอคนมาแต่งด้วย มองโลกในแง่ร้าย ใจดำ อามหิต ดูถูกคนที่หนึ่ง ไม่อยากเชื่อเลยว่าเป็นพี่น้องกับพี่สาวที่เหมือนนางฟ้า”

“ขอบใจจ๊ะ” พิมพ์มาดาอารมณ์ดีเมื่อได้คุยกับเด็กสาว จากนั้นทั้งสองก็คุยกันอย่างเป็นกันเอง พิมพ์มาดาเล่าเรื่องชีวิตแต่งงานให้ฟังคร่าวๆ ว่ามีสามีเป็นหมอยู่ที่โรงพยาบาลนี้ ไม่มีลูก ทั้งที่พยายามมาหลายวิธี แล้วก็หมดหวังแล้วจริงๆ อายุมาก อีกทั้งยังต้องตมดลูกทิ้ง

“ยังสาวอยู่ เป็นหยิ่งถึงว่าเอื่อยเฉَمَاแล้ว” แก้วพาขวัญให้กำลังใจอย่างลืမ်ตัว “พี่สาวยังไม่แก่ ยังสวยอยู่”

“ปากหวานนะแมว”

“แมวไม่ได้ปากหวานนะ แมวว่าพี่สาวน่าจะอายุสักยี่สิบปลายๆ ถ้าบอกว่าเป็นน้องสาวตาลุงบูดแมวก็เชื่อ”

“โอ้ แสดงว่าฉันก็หน้าเด็กกว่าซันสินะ” พิมพ์มาดายิ้ม “ซันเขาอายุสามสิบห้า ส่วนฉันสามสิบเก้าแล้วจ๊ะ”

“พี่น้องกัน ทำไมหน้าตาไม่เหมือนกัน”

“จริงๆ แล้ว...”

ยังไม่ทันที่พิมพ์มาดาจะได้พูดต่อ ประมัตต์ก็กลับมาพร้อมบอกว่า “เงินสดเตรียมไว้แล้ว เครื่องออกเร็วสุดเย็นๆ เดี่ยวลักพัคคุณหมอมจะมาตรวจดูอาการอีกรอบ ถ้าผ่านก็บินได้เลย...”

“บิน...จะกลับเครื่องบินเบาะ...เอ๊ย! จะกลับเครื่องบินเหอ”

“มีปัญหาหรืง”

“แมวไม่บิน แมวกลัว...ให้ตายก็ไม่ขึ้น กลัวเครื่องตก!”

“อย่ามาเรื่องมาก ฉันไม่มีทางขับรถไปส่งเธอไกลขนาดนั้น”

“กลับรถทัวร์ก็ได้ ขามาแมวก็นั่งมา” แก้วพาขวัญว่าพาซื้อ “สบายดีด้วย เปิดหน้าต่างให้ลมตีหน้าเย็นสบายดี”

ประมัตต์มองอย่างระอา แก้วพาขวัญก็ยังยืนยันว่าไม่มีทางขึ้นเครื่องอย่างแน่นอน

“เอาคนขับรถฉันไปก็ได้” พิมพ์มาดาแก้ปัญหาให้ “แต่ฉันต้องไปด้วยนะ ไม่งั้นไม่ยอม”

“คุณพิมพ์?” แม้มีอาการต่อต้าน แต่ก็ยังเป็นอีกครั้งที่แก้วพาขวัญเห็นประมัตต์ยอมลงให้พิมพ์มาดา “ก็ได้ครับ แต่ถ้าผมไม่อยู่ คุณพิมพ์ห้ามติดกับคุณหมอ ทำได้มั๊ยครับ”

“น้องรักขอทั้งที ฉันทำได้อยู่แล้ว เดี่ยวฉันโทร. เรียกคนขับรถมารอ

เลนนะ”

“ไม่ต้อง...ผมขับไปเองได้ อย่าให้ใครต้องมาเดือดร้อนเพราะตัวมาระนี่อีกเลย ผมคนเดียวก็เกินจะพอ”

ถ้าเป็นเด็กคนอื่นโดนปรมัตต์เสียงแข็งแถมว่าใส่หน้าอย่างนี้คงจ๋อยไปแล้ว แต่พอเป็นแก้วพาขวัญเด็กสาวแค่นี้จ๋มูกใส่แล้วเบือนหน้าไปบ่นจ๋มจ๋มอยู่คนเดียว จากนั้นคุณหมอก็เข้ามาตรวจ ปรมัตต์คงภาวนาขอให้คุณหมอยาอนุญาตให้ออกไป แต่สุดท้ายคุณหมอก็บอกว่าได้ แค่ว่าขับถ้าอาการไม่ดีก็ให้รีบมาโรงพยาบาล

“อาละ เดินทางให้สนุกนะจ๊ะหนุ่มๆ สาวๆ” พิมพ์มาดาราเร่งสุดๆ อยู่คนเดียว “ไว้จะรอฟังข่าวทางนี้นะ โทร. มหาฉันทบอยๆ นะจัน”

“ก็ลูกสิ!” ปรมัตต์ตวาดใส่เสียงดัง “จะนั่งคอยตกเป็นลูกแมวคอยหักอยู่ทำไม”

แก้วพาขวัญจะอึ้งที่ถูกเรียกว่า ‘ลูกแมว’ เธออ้าปากจะประท้วงว่าไม่ให้เรียกอย่างนั้น เธอเป็นแมว แต่ไม่มีทางเป็นลูกแมวแน่ๆ แต่ก่อนจะได้อ้าปากเถียง ก็ถูกอีกฝ่ายตวาดใส่อีก

“ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าสิจะได้ออกเดินทาง!...มองหน้าทำไม เป็นแค่ลูกแมวอย่าฤทธิ์เยอะนัก หัดเจียมตัว รู้สภาพตัวเองซะบ้าง ว่าทำคนอื่นรำคาญแค่ไหน”

“ลูกแมว?” พิมพ์มาดาทวนคำ “เรียกกันซะน่ารักเลนนะ ลูกแมวของจัน...”

“คุณพิมพ์/เอื่อย!”

ทั้งสองประจักษ์ ก่อนจะหันหน้าสบตากันอย่างไม่ได้นัดหมาย แล้วก็จ้องตากันอยู่อย่างนั้นเกือบอึดใจ ก่อนจะเป็นแก้วพาขวัญที่ยอมแพ้ เด็กสาวหอบเสื้อผ้าเข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำ และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นให้ ‘ลุงบูต’ และ ‘ลูกแมว’ ที่ต่างกันทุกอย่างออกเดินทางไกลไปด้วยกัน เพราะคำสั่งของคนหวังดีอย่างพิมพ์มาดา

ลองดูนะชั้น ลองเข้าไปใกล้คนอื่นที่ไม่ใช่ฉันดู
 เพราะว่าเธอจะค้นพบอะไรบางอย่างที่สำคัญกับเธอมากกว่าฉัน
 ฉันอยากให้เธอมีความสุข อยากให้น้องชายที่ทำเพื่อฉันมาทั้งชีวิต
 มีความสุข

แก้วพาขวัญเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกางเกงวอร์มของตัวเอง ถึงแม้จะดู
 น่ารักใสๆ ซื่อๆ ตามวัย แต่ก็ดูมอซอเกินไปในสายตาพิมพ์มาดา ถ้ามีเวลา
 มากกว่านี้ เธอคงให้ปรมัตถ์พาเด็กสาวไปชอปปิงก่อนกลับบ้านนครพนม แต่มา
 คิดดูอีกที การรีบก็ดีไปอย่าง เพราะไม่อย่างนั้นปรมัตถ์คงหัวเสียมากกว่านี้
 เท่านั้นชายหนุ่มก็แทบจะกระโดดกัดหัวลูกแมวตื้อไปหลายรอบแล้ว เพราะ
 เขาถูกบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่อยากทำไม่รู้จะก่อรอบต่อกรรอบแล้วในวันนี้

หลังจากลาลาพิมพ์มาดา ปรมัตถ์พาแก้วพาขวัญไปที่รถ เด็กสาวดีใจ
 มาก กระตือรือร้นจนปรมัตถ์หมั่นไส้ โยนถุงเงินใส่หน้าเด็กสาวที่ไม่ทันระวัง
 ตัวจนล้มก้นกระแทกพื้น ไม่เพียงเขาไม่ขอโทษ กลับสมน้ำหน้า แล้วเดินนำ
 ไป พอเธอรีบตามก็หันมาบ่นว่า ใจคอจะหัวงูกระดาศใส่เงินล้านไปมาอย่าง
 นั้นจริงหรือ อยากโดนปล้นสินะ

“แล้วต้องทำไงเล่า ทำไมชอบพูดประชด ก็คนไม่เคยมี”

ปรมัตถ์หันกลับมา “เก็บใส่กระเป๋! แค่นี้คิดไม่ได้?”

แก้วพาขวัญนั่งอ เธอทำตามอย่างเสียไม่ได้ ทั้งที่อยากทำตรงข้าม
 หลังเก็บเงินเรียบร้อยแล้วก็รีบวิ่งตามลงบันได ที่เห็นว่าตัวเองขาวยาก็เดินไม่คอย
 ใครเลย ทำเอาเธอบ่นว่าอย่าให้ขายาวบ้างก็แล้วกัน

หลังจากจบเรื่องเก็บเงินใส่กระเป๋ แก้วพาขวัญก็ต้องมาเจอบนอีก
 รอบก่อนรถออก เพราะเธอดันเปิดประตูไปนั่งที่เบาะหลัง จึงถูกลุงบุญตวาด
 ใส่หน้า

“ฉันไม่ใช่คนขับรถของเธอนะ!”

“อ้าว ถ้าลุงไม่ขับแล้วใครจะขับล่ะ แมวขับไม่เป็นหรอกระ”

ต่อให้แก้วพาวัวตอบสวนไปอย่างใสซื่อ แต่ปรมัตถ์ก็ไม่มีทางมองเป็นอื่น นอกจากจะคิดว่าลูกแมวตัวน้อยก้อย่อนนิยวนเขา เป็นเหตุให้แก้วพาวัวโดนเอดอีกยกใหญ่ หว่าไม่มีมารยาท พอเธอจะอธิบายก็หาว่าแก้ตัว ทำเอาเด็กสาวอยากจะกรี๊ดๆ แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะถ้าทำจริง เธอคงหุหนวกอยู่ตรงนี้ก่อนจะได้กลับบ้าน

“เออๆ ก็ได้ แค่นี้บ้างก็จบใช้มัย”

เป็นอีกครั้งที่ลูกแมวตัวน้อยยอมลงให้ แล้วเธอก็ทำในสิ่งที่ปรมัตถ์คาดไม่ถึง นั่นคือยกขาจากเบาะหลังข้ามมาเบาะหน้า รองเท้าเก่าๆ มีซีโคลนติดเหนียวเท้าไปเส้นยาแดงผ่าแปด และที่รับไปเต็มๆ คือกลิ่นรองเท้าเหม็นเน่าที่เปลือยสุดเข้าเต็มปอดจนสำลัก

“พอใจแล้วใช้มัย ออกรถได้รึยัง” เจ้าของรองเท้ากลิ่นพิฆาตยังไม่รู้ตัวว่าพลาด “จบนะ!”

ปรมัตถ์ส่ายหน้าระอาเป็นรอบที่เท่าไรแล้วเขาก็สุดจะนับได้ พ่นลมหายใจออกจากปอด พยายามบอกตัวเองให้ใจเย็น มองข้ามเรื่องเท้าเหนียวหน้าเมื่อครูไป เพราะมีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่าจะคุยด้วย

“ฉันจะไม่ออกรถจนกว่าจะทำข้อตกลงกับเธอก่อน”

“ออกรถแล้วคุยกันก็ได้ แมวรีบ”

“แต่ฉันไม่รีบ นีร์ถฉันและที่เธอจอดอยู่ก็เงินฉัน”

“เงินเออี่ยพิมพ์...”

“เธอจะมาเถียงกับฉันเรื่องเงินของใคร หรือเธอจะฟังข้อตกลงที่ฉันจะให้เธอทำ”

พูดมาถึงขั้นนี้แก้วพาวัวก็ต้องฟังอยู่แล้ว “มีอะไรก็ว่ามา”

“ค่ะ” อยู่ๆ ปรมัตถ์ก็พูดคำนี้ออกมา ทำเอาแก้วพาวัวประหลาดใจ “เวลาพูดกับผู้ใหญ่ต้องมีหางเสียงด้วย ค่ะ ชานะ ทำเป็นมัย”

“ก็ได้...ค่ะ” หางเสียงสุดท้ายกลายเป็นกระแทกเสียงประชด ปรมัตถ์ขมวดคิ้วเตรียมจะเ็ด แต่แก้วพาวัวเร็วกว่า รีบเอาตัวรอดก่อนจะโดน

บ่นยาว “ทำได้ค่ะ ลุงบุญตา”

“ฉันไม่ได้เป็นญาติเธอ ไม่ต้องมาเรียกลุง”

แก้วพาขวัญแอบทำปากคว่ำใส่กระจกมองข้าง แต่ปรมัตต์ก็เห็น ด้วยความหมั่นไส้ชายหนุ่มจึงเอื้อมมือไปจับหัวเด็กสาวเหมือนจับลูกบอล ออกแรงกดจนอีกฝ่ายร้องไห้อีกแล้วรีบเกาะมือใหญ่ๆ นั้นออก

“ยอมแล้ว!!! เข้าใจค่ะ แล้วจะให้เรียกว่าอะไรดีคะ คุณท่านหรือคะ” เหมือนจะยอมลงให้แต่ก็ไม่วายหาเรื่องประชด

“เธอจะมาเป็นคนใช้ที่บ้านคุณพิมพ์?” ปรมัตต์รอให้แก้วพาขวัญพยักหน้า “งั้นเธอก็ต้องเรียกฉันว่าคุณหรือคุณชั้น”

“เจ้าคะคุณชั้น...จบหรือยังคะ คุณชั้นขา จะได้ออกเดินทางซะที คุณแม่วีร! เฮ้ย ไอ้แม่วีร!”

“แล้วเธอก็ต้องเรียกคุณพิมพ์ว่าคุณพิมพ์...อย่าทำตัวไปตีสนิทคุณพิมพ์อย่างที่หา ไม่ใช่เห็นคนใจดีด้วยหนอยก็ลามปาม เธอควรรู้ว่าคุณพิมพ์เขาเป็นใคร เธอเป็นใคร”

พอพูดถึงพิมพ์มาดา น้ำเสียงปรมัตต์ดูเข้มและจริงจังจนเธอไม่กล้าล้อเลียน

“ค่ะ แมวทราบแล้วค่ะ คุณชั้น มีอีกมั้ยคะ ถ้าไม่มีก็ออกรถเถอะค่ะ ขออย่าอีกครั้งแม่วีร รีบมาๆๆๆ...กรี๊ดดด! โอ้ย! เจ็บ!” เสียงไอย์ดังมาพร้อมๆ กับเสียงศีรษะแก้วพาขวัญกระแทกคอนโซลรถ เมื่อปรมัตต์ออกรถแรงจนเธอตั้งตัวไม่ทัน “แกลังกันหรือ”

“อย่ามาโทษคนอื่น ฉันก็แค่จะออกรถ เธอเองต่างหาก ขึ้นรถแล้วไม่คาดเข็มขัดเอง”

แก้วพาขวัญโกรธ “ก็มันไม่มีนี่...คะ มันอยู่ตรงไหนล่ะ...คะ เข็มขัดเหมือนที่ลุง เฮ้ย! คุณชั้นใช้นะ...คะ” ทางเสียงอาจมาช้าไปบ้าง แต่สุดท้ายก็มาครบ

“ไม่รู้ว่ามันอยู่ไหน?” ปรมัตต์คิดว่ามันคือมุกกวนของแก้วพาขวัญ

“อย่ามาตลก”

“ไม่ได้จะตลก ก็ไม่เคยมีรูปแบบนี้มาให้หนึ่ง...เคยนั่งแต่รถมอเตอร์ไซด์อย่างทริกเกอร์กระบะ นั่งกระบะหลังนะ มันมีไอ้พวกเข็มขัดนี้ให้คาดซะที่ไหนล่ะ...คะ”

“เธอโตะมายังไงเนี่ย...ก็อยู่ข้างเบาะฝั่งซ้ายของเธอไง”

ถึงตอนนั้นปรมัตถ์ก็ต้องบอก ชี้ให้ดูแต่แก้วพาขวัญก็ยังดึงออกมาไม่ได้ ด้วยความขัดหูขัดตา ไม่ทันใจ ชายหนุ่มจึงต้องจอดรถแล้วเอื้อมไปหวังจะช่วย แต่กลายเป็นว่าถูกอีกฝ่ายผลักอย่างแรงและจะชกหน้า ดีที่เขาคว้าหมัดเล็กๆ นั้นไว้ได้ทัน

“ทำบ้าอะไรเนี่ย! ไอ้ลูกแมวดื้อ!”

“ก็คุณ...ก็ไอ้คุณชั้นมาโดนนมแมว...” ทำท่าทางเหมือนรังเกียจสุดๆ แถมยังยกกระเป๋าชิ้นบังหน้าอก แล้วทำเสียงซู่ฟ่อๆ ขนลุกขนพอง แยกเขี้ยวเหมือนลูกแมวเวลาชูัดศัตรู

“โดนนม?...หน้าอก?...ทำยังกับฉันอยากจะโดน”

“แต่มันโดน! เมื่อกี้มันโดน”

“ไอ้ที่โดนเรียกหน้าอกแล้วหรือ ไม่ยกรู้สิ! อย่ามาทำเรื่องมาก จะให้ทำให้ดีๆ หรือจะลงจากรถ! เป็นแค่ลูกแมว ทำยังกับเป็นนางแมวสาว รอให้โตกว่านี้ก่อนดีกว่านะ...เอาไง”

ถึงตอนนี้แก้วพาขวัญก็ต้องยอมให้ปรมัตถ์เอื้อมมาคาดเข็มขัดนิรภัยให้

“ทำให้ดูครั้งเดียว คราวหน้าอย่าให้เป็นภาระฉันล่ะ”

ลูกแมวดื้อมองดูลุงบูตทำอย่างตั้งใจ ตั้งแต่การดึงสายคาดจนกระทั่งเรียบร้อย คิดว่าน่าจะทำได้ไม่ยาก แต่แล้วก็นึกคำถามขึ้นได้ “แล้วปลดยังไง...คะ ถามไว้ก่อน เพื่อรตประสออุบัติเหตุ ลุง...เอ๊ย! คุณชั้นตายก่อนแมวจะได้ไม่แย่ กันเหนียวไว้ก่อนคะ อย่าว่ากันเลยนะ”

ปรมัตถ์กััดฟันกรอดอย่างไม่รู้จะทำอะไรที่ดีไปกว่านี้ “เวรกรรม

จริงๆ...บอกแล้วว่าอย่าไปเก็บตัวมาระนี้มา!”

แก้วพาขวัญนางอ ยกนี้เธอรู้สึกเหมือนแพ้อย่างยับเยิน แต่ไม่เป็นไร วันพระไม่ได้มีหนเดียว!

“มากกรุงเทพฯ ทำไม” ประมัตต์เริ่มเปิดประเด็นอีกครั้งหลังจากบรรยายคดีในรถเงียบอยู่เกือบชั่วโมง แก้วพาขวัญมวดคิ้ว อีกฝ่ายหาเรื่องบ่นเธอได้อีกแล้วกระมัง “เธอบอกว่าไม่ได้มากรุงเทพฯ เพื่อตบทรัพย์ แล้วมาทำไม อย่างบอกว่ามาหางานทำ มันฟังไม่ขึ้น”

“ฟังขึ้นกะจักสิมาถามเฮ็ดหยั่ง เว้าไปกะบ่เชื่ออยู่แล้ว อยากคิดแนวได้กะคิดเอาโลด เอาที่ลู่ซำบายใจโลด”

“บอกแล้วว่าให้พูดกลาง ถ้าจะพูดกับฉัน”

“โหย...ไผเว้ากับเพิ่น” พูดโดยไม่มองหน้าคนร่วมทาง ทำเหมือนพูดกับสายลมแสงแดด “ซ้อยเว้าคนเดียวดอก ผูชายหยั่งทั้งซี้ซู้ ทั้งจ่มเงงเต็กกว่าแม่ญิง”

“ยัง...ยังไม่หยุด” ชายหนุ่มทำเสียงเข้มกว่าตอนแรก “ผู้ใหญ่พูดด้วยอย่ามาทำเหม็น มีอะไรก็พูดมา ไม่ต้องทำเป็นถอนหายใจประชด...ฉันใจกว้างพอ มีอะไรไม่พอใจก็ว่ามา”

“ก็ได้...ละ” แก้วพาขวัญหันมองคนขับ เขาแค่เหลือบมองเธอขณะที่ขับรถเพื่อบ่งบอกว่ารอฟังอยู่ “ก่อนเดินทางคุณชั้นมีข้อตกลงกับแม่ว ให้แม่วทำตามกฎของคุณ ตอนนี้แม่วก็มีข้อตกลงของแม่วที่จะให้คุณชั้นทำ ถ้าต้องการให้แม่วคุยด้วย คุณก็ต้องทำตาม”

“เธอมีสิทธิ์มากขนาดจะมาต่อรองกับฉัน?”

“ไม่มี แต่สิทธิ์ที่จะตอบคำถามคุณชั้นก็เป็นของแม่ว แม่วอยากตอบแม่วก็ตอบ แล้วที่คุณถามก็เรื่องส่วนตัวของแม่ว”

“แต่ฉันเป็นเจ้าหนี้เธอ...เป็นน้องชายเจ้าหนี้เธอก็ได้ ฉันมีสิทธิ์ที่จะถาม เธอต้องตอบ”

“ฉันแมวตอบก็ได้ แต่แมวจะตอบเป็นภาษาที่แมวยากจะตอบ คุณฟังไม่ออกก็เรื่องของคุณ มันไม่ใช่ความผิดของแมว...เข้าใจ!”

“ว่าไงนะ!”

“ก็ว่าอย่างที่คุณบอก จะถามก็ถามมา แต่แมวจะตอบเป็นภาษาบ้านแมว...”

ปรมัตต์ขบฟันแน่น ยิ่งหงุดหงิดกับท่าทางทำหน้าทำตาล้อเลียนของ แก้วพาขวัญ ยกนิ้วเหมือนลูกแมวคือจะชนะ เพราะพิมพ์มาดาเคยบอกไว้ว่า อาการเงิบไปของชายหนุ่มก็คือการยอมรับ

“ขอย่ไปกรุงเทพฯ เพราะลื้ไปตามหาแม่...แม่ข้อยขาดการติดต่อไปสิบกว่าปี ข้อยกะบ่เคยมากรุงเทพฯ จักเถื่อ” แก้วพาขวัญตอบคำถามของปรมัตต์อย่างที่คุณบอก “เอื้อยบัวแดงกะเลยอาสาพาข้อยมา แต่เพิ่นหลอกข้อยไปขายให้พวกแมงดา ผัวเพิ่น...”

เมื่อนั่งแมวไม่ชอบลูบมุกก็ยียวนเต็มที เธอเล่าสิ่งที่เจอในช่วงวันสองวันที่ผ่านมาให้อีกฝ่ายฟัง ซึ่งทุกครั้งที่จับใจความไม่ได้ลูบมุกจะหัวเสีย ลูกแมวกั้ทำทะเล้นไล่ บ้างก็หัวเราะชอบใจเมื่ออีกฝ่ายถามซ้ำ แต่กระนั้นปรมัตต์ก็พอจับใจความได้ว่า แก้วพาขวัญมากรุงเทพฯ เพื่อตามหาแม่ แต่ถูกหลอกไปขาย ซึ่งเขาก็ไม่ปักใจเชื่อ เพราะเจ้าตัวแสบออกขนาดนี้ ใครจะหลอกไปขายได้...

ระหว่างที่เดินทาง พิมพ์มาดาจะโทรศัพท์เข้ามาถามเป็นระยะๆ การได้เห็นพฤติกรรม ได้ยินบทสนทนา ทำให้แก้วพาขวัญรู้สึกได้ว่าแม่ปรมัตต์จะเป็นคนขริ้ม ดุ เด็ดขาดกับเธอ แต่ก็ยอมลงให้พิมพ์มาดาเสนอการแสดงออกก็เหมือนลูกน้องกับเจ้านายมากกว่าน้องชายกับพี่สาว ความอยากรู้ทำให้เธออดไม่ได้ที่จะออกปากถาม แม้รู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่ตอบเธอดีๆ แน่

“คุณช้กับคุณพิมพ์เป็นพี่น้องกันจริงๆ เหลอคะ...ทำไมหน้าไม่เหมือนกัน”

ความจริงแก้วพาวัวญอยากถามต่อไปว่า นิสัยก็ไม่เหมือนกัน คนหนึ่งดู คนหนึ่งใจดี คนหนึ่งน่ารักสวย อีกคนหน้ามั่วๆ ถึงหน้าตาดี แต่สิ่งที่ลุ่มนวลเป็นลบล้างความหล่อไปหมดแล้ว

“จะไม่ตอบแมวหน่อยหรือคะ แมวยังตอบคุณชั้นทุกข้อเลย”

ปรมัตถ์มองหน้าเธอเอาเรื่องเหมือนไม่พอใจ ก่อนเขาจะตอบว่าถ้าพิมพ์มาดาพูดอย่างนั้นก็ต้องเป็นอย่างนั้น ทำให้แก้วพาวัวญค่อนข้างมั่นใจว่าทั้งสองคงไม่ใช่พี่น้องกันจริงๆ

“ถ้าเป็นพี่น้องกันอีหลี สงสัยลุ่มนวลเป็นลูกเมียน้อย หรือบ่กะลูกเขาเก็บมาเลี้ยงคักๆ”

ดูเหมือนประโยคนี้อปรมัตถ์จะจับใจความได้ จึงหันมามองอย่างจะเอาความ ทำให้ลูกแมวดื้อยืมรับเห้ยๆ รีบแก้ตัว กลัวว่าระเบิดจะลงใส่เธออีก

“ฟังออกติ ขอโทษค่ะ บ่ได้ตั้งใจนิทาแบบเผาชน คืดว่าฟังบ่ออก... อู้ยลืม... ผิดสองกระทงแล้วไซ้ยะคะ... ขอโทษค่ะ” อาการยกมือไหว้ท่วมหัวนั้น ดูอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าการสำนึกผิดสักนิด...

๓

“น้ำคำแก้ว...น้ำคำแก้ว...” อาการละเมอของแก้วพาขวัญทำให้
ปรมัตต์เลี้ยวรถเข้าไปในปั้มน้ำมัน เลือกจอดในจุดที่มีไฟสว่าง ไม่ไกลจาก
ซูเปอร์มาร์เกต “น้ำคำแก้ว แมวหาแม่บ่พ้อ แมวขอโทษ น้ำคำแก้วถ้าแมว
เด้อ แมวกำลังเอาเงินไปชอยน้ำกำลังเมือหาน้ำแล้ว ถ้าเด้อ...ถ้าแมว”

เมื่อรถจอดสนิท ปรมัตต์เปิดไฟในรถ จึงเห็นว่าแก้วพาขวัญกอด
ตัวเองอตัวอยู่บนเบาะนั่งเหมือนเด็กน้อย เธอยังคงไม่รู้สึกรู้สีกตัว เพ้อออกมา
ฟังไม่ได้ศัพท์

“ลูกแมว...ตื่นได้แล้ว จะเข้าห้องน้ำมัย...ลูกแมว”

เจ้าของซื้อข้อยังไม่รู้สึกรู้สีกตัว แสงไฟในรถสะท้อนให้เห็นใบหน้าที่เหงื่อออก
แตกพลั๊ก ทำทางกระสับกระส่ายดูทรมาน

“ใช้ขึ้นรีเพล่าเนี่ย” พร้อมกับคำถาม ปรมัตต์ใช้หลังมือข้างหนึ่งแตะ
หน้าผากเด็กสาว อีกข้างแตะหน้าผากตัวเอง “ตัวร้อนจี๋เลย”

ไอความร้อนทำให้ใบหน้าเล็กๆ นั้นแดงก่ำ ริมฝีปากก็เช่นกัน

“อาการไม่ดีแล้วมั้ง” ปรมัตต์ค้นหาข้อมูลโรงพยาบาลใกล้ๆ แต่ดู

เหมือนใกล้สุดก็ห่างออกไปถึงลิบกีโล ชายหนุ่มจึงแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน โดยเข้าไปเลือกซื้อของที่จำเป็นต้องใช้ในซูเปอร์มาร์เกต ระหว่างนั้นก็คอยชะโงกหน้าดูรถเพราะห่วงคนป่วย ใช้เวลาราวๆ ลิบนาทีกี่ได้ของครบ จึงกลับออกมา เปิดประตูฝั่งข้างคนขับ แตะหน้าผากมนดูอีกรอบ เห็นว่าไฉ่ยังสูง ชายหนุ่มจึงจัดแจงปรับเบาะรถเอนลง แล้วรื้อของที่ซื้อມาออกจากถุง มีข้าวต้ม น้ำขวดใหญ่สองขวด ผ้าขนหนู ชันน้ำพลาสติก น้ำแข็งก้อน “ผ้าเย็นๆ...อยู่ที่นี่” เมื่อเจอสิ่งที่หา ก็จัดแจงฉีกถุงแล้วนำผ้าไปเช็ดหน้าให้คนป่วย ก่อนจะเอาผ้านั้นพับครึ่ง แล้วแปะหน้าผากคนป่วยทิ้งไว้ให้ลดความร้อน จากนั้นเทน้ำขวดใส่ขันพลาสติก หยิบน้ำแข็งก้อนใส่ตามลงไป ก่อนจะเอาผ้าขนหนูผืนเล็กมาชุบน้ำแล้วบิดหมาดๆ นำไปเช็ดตัวแก้พวชั้วญ เพื่อให้ความร้อนระบายออก โดยเริ่มจากใบหน้า ลำคอ แขน จะทำมากกว่านั้นก็ได้เพราะคงดูไม่เหมาะ

“หนาว...เจ็บหัว...เจ็บหัวหลาย”

เมื่อความร้อนระบายออกบวกกับความเย็นของน้ำก็ทำให้แก้พวชั้วญเริ่มขยับตัว

“ลูกแมว...ลูกแมว” ประมัตต์เรียกพลางเขย่าตัวปลุก “ตื่นๆ ตื่นได้แล้ว ลูกแมว แก้วพวชั้วญ!”

คำเรียกสุดท้ายได้ผล เมื่อเจ้าตัวสะดุ้งตื่น

“อ้าย...อ้ายคุณชั้น...” เด็กสาวยังงัวเงีย ดูเบลลอส เสียงเรียกแผ่วโหยดูไม่มีแรง “คุณชั้น...”

“ใช้ฉันเอง รู้ตัวมั๊ยว่าใช้ขึ้น กินยาครั้งล่าสุดเมื่อไหร่”

“ไม่ได้กิน...ยังไม่ได้กิน หมอบอกว่ายาแก้ชักเสบเริ่มกินพวุงนี้ แก้วปวต ลดใช้ กินเมื่อมีอาการ” บอกทั้งๆ ที่ยังหลับตา เธอทอดกระเปาะเพราะรู้สึกหนาว “แมวไม่มีอาการเลยไม่ได้กิน...ค่ะ”

“ตอนนี้มีอาการแล้วละ...ลงมาจากรถก่อน แล้วมานั่งตรงนี้”

ตรงนี่คือมานั่งใต้แสงไฟภายในปั้ม แก้วพวชั้วญลงจากรถ แล้วเดิน

เซ ดิที่ปรมัตถ์หิวปีกไว้ได้ทัน เด็กสาวเองก็ลืมตาได้เต็มตา มองดูรอบตัวจึงรู้ว่ามืดแล้ว จำได้ล่าสุดคือเธอยังมองแสงพระอาทิตย์ยามเย็นอยู่เลย

“แมวหลับไปนานเลยหรือคะ”

“ใช่ หลับไปก่อนจะเข้าโคราชด้วยซ้ำ” ปรมัตถ์ไม่ได้ตำหนิ แต่แก้วพาขวัญกลับรู้สึกไม่ติดกับตัวเอง “กินข้าวต้มนี้ซะ จะได้กินยา”

ปรมัตถ์ส่งข้าวต้มร้อนๆ ใส่มือแก้วพาขวัญเมื่อเธอนั่งลงที่ม้านั่ง ก่อนจะกำชับให้รีบกิน แต่เธอกลืนน้ำลายลงคอ เหมือนยังไม่รู้สึกลอยากจะกิน

“กินซะสิ จะได้กินยา...อย่าบอกนะว่ากินไม่เป็น”

“เป็น! แค่งงสัยว่านั่นคืออะไร” นั่นที่ว่าเป็นช้อนใส่น้ำและน้ำแข็ง รวมถึงผ้าขนหนูที่วางอยู่ข้างรถ

“น้ำเช็ดตัวเธอไง รีบกินซะ เดี่ยวเข้าไปเช็ดตัวต่อในห้องน้ำ เมื่อกี้ฉันเช็ดให้แล้ว” แก้วพาขวัญมองอึ้งๆ ทำให้เธอคิดว่าเธอจะตำหนิ เพราะแค่เอื้อมไปใกล้ยังไวยาวยาวจับหน้าอก “เช็ดให้แค่หน้า ลำคอ แล้วก็แขน...ก็เธอใช้สูง ปลุกก็ไม่ตื่น จะพาไปโรงพยาบาล...”

“แมวไม่ไปโรงบาล แมวจะรีบกลับบ้าน”

“นั่นไง...ถึงได้ไม่พาไป แล้วหาของมาเช็ดตัวให้ กินข้าวซะ จะได้กินยา ชื่นพลอยให้ใช้สูงแบบนี้ เธอจะชักเอาได้”

“คุณชั้นไม่ชอบแมว?” เธอถามอย่างประหลาดใจ “แล้วทำไมต้องทำเรื่องพวกนี้ให้แมว”

ปรมัตถ์สัมผัสได้ถึงความเศร้าบางอย่างผ่านน้ำเสียงของแก้วพาขวัญ แหวดตาที่มองเขาในเวลานี้ก็เต็มไปด้วยความหวัง ต้องเป็นคนที่ขาดคนห่วงหาแคไหน จึงได้คาดหวังให้คนที่ไม่ชอบหน้ากันมาคอยดูแลห่วงใย

“เธอเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ดีๆ ที่ไหนก็ต้องทำกัน ยังไม่นับที่คุณพิมพ์ฝากให้ฉันดูแลเธอ ฉันแค่ทำตามหน้าที่” ปรมัตถ์แสดงความเย็นชาอย่างที่เขาเป็นมาโดยตลอด “รีบกินซะ แล้วยาอยู่ไหน”

แก้วพาขวัญหน้าอ ดูเหมือนจะได้คำตอบที่ไม่ตรงกับใจ “จะบอกว่า

ห่วงให้ดีใจหน่อยไม่ได้เลยหรอกคะ นี่คนป่วยนะใจดีด้วยหน่อยไม่ได้หรือใจ
ปกติเวลาแม่วาย ทุกคนจะใจดีด้วย”

สงสัยจะเพ้อเพราะพิษไข้ ปรมัตถ์นึกหน้ากับลูกแม่วายที่เป็นอย่างนี้
“แม่วายไม่ค่อยได้ป่วย จำแทบไม่ได้ว่าป่วยครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ แต่พอ
จำได้ว่าถ้าป่วยทุกคนจะใจดีด้วย”

“ไม่ต้องพูดมาก รีบกินข้าวเข้า จะได้กินยา แล้วเข้าไปเช็ดเนื้อเช็ดตัว
ในห้องน้ำซะหน่อยจะได้ดีขึ้น” ปรมัตถ์ตบพลาญลูกขึ้น แก้วพาขวัญ
หนังอึงกว่าตอนแรก ทำทางดูจ้อยๆ ต่างจากปกติ ชายหนุ่มจึงเอื้อมมือ
ไปยี้ยี้รีรี “กินซะ อย่าฟุ้งซ่าน”

“คุณชั้นจะไปไหน...คะ”

“ฉันจะไปกินกาแฟหน่อย ยังต้องขับรถอีกหลายชั่วโมง” แก้วพาขวัญ
เหมือนไม่สบายใจที่จะถูกทิ้งไว้ลำพัง “ร้านกาแฟอยู่แค่นี้เอง อย่างอแง...
เดี๋ยวจะซื้อขนมมาฝากนะ...ลูกแม่วาย...ดี!”

เมื่อโดนเรียกแบบนี้แก้วพาขวัญก็แววตาแข็งขึ้นมาทันที เธอแอบลื่น
ใส่หน้าชายหนุ่ม ก่อนจะหันหลังให้ ตักข้าวต้มคำโตเข้าปาก แต่ก็แทบจะ
ลาลึกเพราะข้าวต้มยังร้อน ปรมัตถ์มองอยู่ก็เผลอปล่อยยิ้ม ก่อนจะส่ายหน้า
“เด็กหนอ...”

“ใช่ที่นั่นจริงหรอ...ดูยังไงก็ไม่น่าจะเรียกว่าบ้าน” ปรมัตถ์ประหลาดใจ
เมื่อรู้ว่าสถานที่ที่แก้วพาขวัญให้เขาพาไปส่งคือโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในตัว
จังหวัด “หรือว่ามาเยี่ยมใครที่นี่...ใคร?”

“น้ำคำแก้วคะ” แก้วพาขวัญบอกก่อนจะเดินนำเข้าไปในตัวตึกอย่าง
มีจุดหมาย บ่งบอกว่าเธอคุ้นชินกับที่นี่ดี ปรมัตถ์มีข้อสงสัยมากมาย แต่ก็
ยังไม่ถามอะไรต่อ ชายหนุ่มเดินตามเด็กสาวไปเงียบๆ กระทั่งแก้วพาขวัญ
หันมาถามเวลา

“อีกสิบนาทีหกโมง” เขาบอกหลังจากยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู

“ตอนนี้ยังเข้าอยู่ ยังเข้าไปเยี่ยมไม่ได้ แต่เดี๋ยวไปเจอป้าบัวศรีก่อน ป้าช่วยแมวดูแลนะ ถ้าไม่ได้ป้าช่วย แมวก็คงแย่”

อาการไข้ของแก้วพาขวัญดีขึ้นมากเมื่อได้หลับเต็มที่ เช้านี้เด็กสาวดูสดใสขึ้น ในขณะที่ปรมัตต์ดูแย่น้อย เพราะปกติเวลานี้เขาน่าจะยังหลับอยู่บนเตียง กาแฟในมือดูจะเป็นพระเอกช่วยชีวิตให้เขายังเดินอยู่ได้ คิดไว้ก่อนหน้านี้ว่า ถ้าถึงบ้านแก้วพาขวัญ เขาคงขอหลับยาวๆ แต่กลายเป็นว่าต้องมาอยู่ที่โรงพยาบาล

“ก็ยี้ดี มีญาติช่วยดูแล แล้วพ่อละ พ่อเธอไปไหน”

แก้วพาขวัญหนึ่งไปกับคำถามง่ายๆ ปรมัตต์หันหน้ามอง เห็นเด็กสาวกัตรีมฝีปากเบาๆ เหมือนขมความรู้สึกบางอย่างไว้ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาตอบ “ป้าบัวศรีไม่ใช่ญาติ แต่เป็นป้าข้างบ้าน ก็มีบ้านที่เหละคอยช่วยแมวดูแลน้าคำแก้ว ป้ามีบุญคุณท่วมหัว แมวถึงไม่เอาเรื่องพี่บัวแดงที่หลอกแมวไปขาย”

ปรมัตต์เห็นว่าแก้วพาขวัญเสียงที่จะตอบคำถามเขาเรื่องพ่อ มันคงเป็นปมที่เด็กสาวไม่อยากเอ่ยถึง เขาเองก็เคารพการตัดสินใจของเธอ จึงไม่พูดอะไรต่อ ระหว่างทางที่เดินมาชายหนุ่มเห็นคนมากมายมาจับจองพื้นที่ข้างตึกเป็นที่หลับนอน บางคนมีเต็นท์กางกันยุงกันลม บางคนเป็นมุ้งครอบพอพันทัว บ้างก็หลับในถุงนอน แต่ก็ยังมีไม่น้อยที่มีแค่เสื้อกับผ้าขนหนูคลุมตัวยังไม่พนัก ศีรษะก็หนุนอยู่กับกระเป๋าลือผ้า แต่ก็ยังหลับไปได้ คงเพราะความเหนื่อยอ่อน

“ป้าบัวศรีคงนอนแถวๆ นี่” แก้วพาขวัญกวาดตาดูหาคนรู้จัก ผ่านผู้คนที่ยังคงนอนหลับ บางคนก็เพิ่งตื่น กำลังเก็บที่นอน เก็บเต็นท์ใส่กระเป๋า

“ทำไมคนมากมายต้องมานอนที่นี่ด้วย...พวกไร้อยู่?”

“ญาติคนป่วย” แก้วพาขวัญตอบขณะที่ยังมองหาคนรู้จัก “บางทีก็มีคนป่วยด้วย คนต่างจังหวัด คนต่างอำเภอ มานอนรอเวลาหมอนัด เพราะถ้าไม่ทำอย่างนี้ก็กลัวมาไม่ทัน อย่าถามนะว่าทำไมไม่ไปเข้าบ้านอยู่...”

“ไม่มีเงิน คือคำตอบที่ปรมัตถ์รู้ได้โดยที่แก้วพาวธัญไม่ต้องบอก

“เงินไม่พอ...ต่อให้บอกว่ารักษาฟรี สามสิบบาทรักษาทุกโรค แต่ค่าใช้จ่ายไม่ได้มีแค่นั้น คนมาเผ่าก็ต้องกินต้องใช้ ต้องมีค่าใช้จ่าย...พวกคนจนๆ ถึงยอมตายอยู่ที่บ้าน เพราะไม่อยากทำให้คนในครอบครัวเดือดร้อน...ต่อให้ไม่อยากตาย ยอมมารักษาที่นี่ แต่ก็ต้องมีค่ารถ ค่าเดินทาง ค่าอาหาร คนที่พามา มาถึงก็ต้องมาอยู่แบบนี้ นอนรอเพื่อจะได้พบหมอ เพื่อจะได้รักษา...

“คุณชั้นคงไม่เคยเห็นภาพพวกนี้สินะคะ เวลาพวกคุณป่วย คุณก็ได้ไปรักษาในที่ดีๆ ไม่ต้องมานั่งรอคิว รอหมอ รอยา รอการผ่าตัด ถ้าอยากได้การรักษาดีๆ ยาดีๆ เครื่องมือพร้อม คุณต้องมีเงิน คุณต้องจ่ายเอง...นี่แหละชีวิตคนจนอย่างแมว ทำไมแมวถึงอยากได้เงิน เพราะแมวอยากให้น้ำของแมวสบาย อยากให้ได้รับการรักษาที่ดีและทันห่วงที่ไม่ต้องมารอคิวคิวที่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะได้ ไม่รู้ว่าน้ำของแมวจะทนรอได้แค่ไหน”

ปรมัตถ์สบตาแก้วพาวธัญแล้วเหมือนจะเข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการจะบอก แต่สุดท้ายเขาก็กังไม่เห็นด้วยกับการยอมขายตัวเองแลกเงิน จึงอดไม่ได้ที่จะพูดประชด “ก็ได้เงินมาแล้วนี่ ต่อไปเธอคงไม่ต้องมานอนตรงนี้นะแล้ว ไปอยู่ห้องพิเศษ หรือไปเช่าโรงแรมอยู่ก็ได้ แต่จะใช้เงินก็นึกถึงตอนที่จะต้องใช้หนี้ด้วยล่ะ เงินพวกนี้เธอยืมมา ไม่ใช่ได้มาฟรี”

แก้วพาวธัญหน้าคว่ำใส่คนไร้น้ำใจ คนอย่างนี้คงมองไม่เห็นความยากลำบากของคนอื่น บอกเล่าความจำเป็นไปก็เท่านั้น เขาไม่มีทางเห็นใจเมื่อคืนอุตุสำหรัลลิกติด้วยที่คอยดูแลเธอ แต่สุดท้ายที่ทำได้แค่ทำตามหน้าที่ เพราะกลัวเธอตายก่อนจะได้กลับไปใช้หนี้

“มองค้อนทำไม” คนถูกถามยังคงมองตาเขียว ก่อนจะทำเสียงพืดพืดไม่พอใจ สะบัดหน้าหนีไปเสียอย่างนั้น “อย่าเดินหนีนะ ถือดียังไงมาถอนหายใจใส่ฉัน”

“ใครจะกล้าถือดีใส่คุณชั้นล่ะคะ แมวไม่กล้าหรอกค่ะ” พูดว่าไม่กล้า

แต่กลับทำท่าทางตรงกันข้าม แต่ยังไม่ทันที่ปรมัตต์จะได้จัดการเอาความ
แค้นพาวัญญ์ก็ได้ทางหนี “สงสัยป้าบัวศรีจะอยู่ทางโน้น ตามมาเร็วๆ ลีคะ
คุณชั้น ระวังจะโดนทึ่งนะ ถ้าพลัดหลงก็ไปหาประชาสัมพันธ์นะคะ ประกาศ
ให้ดังๆ แล้วแม่วะจะตามไปรับตัว”

พูดเสียงดังจนคนบริเวณนั้นหันมองทั้งคู่ โดยเฉพาะปรมัตต์ซึ่งถูก
เด็กลูกบคม แนนอนว่าเขาคงไม่ปล่อยไว้อย่างนั้น แต่ดูเหมือนจะเข้าไปเมื่อ
แค้นพาวัญญ์หันไปเจอคนที่เธอตามหา

“ป้าบัวศรี”

“อีแม่ว!” ป้าบัวศรีเป็นผู้หญิงวัยหกสิบ ผิวดำ ผมหงอกทั้งหัว เคี้ยว
หมากพลู ปากแดง ฟันดำ หลังค่อมหน้อย เป็นคนเสียงดัง ท่าทาง
กระฉับกระเฉง “อีเหล่า...ดีใจหลายได้ ป้าติดต่อเืองบได้ กำลังเป็นห่วงอยู่
เลย...เป็นแนวได้พ้ออีขวัญใจบ่ ไสมันอยู่ไส...แล้วนั้นไฟ เืองมากับไฟ คือ
โก้ทะเน้อ”

แค้นพาวัญญ์ไม่รู้จะแนะนำตัวผู้ชายท่าทาง ‘โก้’ ดูแตกต่างจากคนแถว
นี้อย่างไรดี ชายหนุ่มเองก็ได้แต่ยกมือไหว้ แล้วบอกว่าชื่อปรมัตต์ หรือจะ
เรียกชั้นก็ได้

“ชั้น...ชั้นที่แปลว่าตั้งตรง ตั้งชั้นนะเบาะ” ป้าบัวศรีถามเจ้าของชื่อซึ่ง
ฟังไม่ออก จึงหันไปทางแค้นพาวัญญ์

“จะ...แปลว่าสูงชันนั้นแหละ” เด็กสาวตอบพลางหัวเราะคิกเมื่อเห็น
สีหน้าเจ้าของชื่อ “เนอะ คุณชั้นเนอะ”

“ครับ” ปรมัตต์รับเพราะเกรงใจผู้มากวัยกว่า

“ชื่อเหมาะกับโตทะเนอะบักทำ โตสูงใหญ่...แล้วเจ้าเป็นไฟ ผัวเอ็ง
เบาะอีแม่ว”

“ไม่ใช่ครับ/บ่แม่นจ้ะ” คราวนี้ปรมัตต์ฟังออกจึงรีบปฏิเสธ ในขณะที่
แค้นพาวัญญ์รีบแก้ต่างทันที

“เพิ่นลิเป็นผัวข้อยได้จิงได้บ่้า เว้าไปทั่วทีบ ข้อยเพิ่นพ้อเพิ่นบ่ทันฮอด

สามมือ สิวาเอาเป็นผัวได้จังได้”

“อ๊วย พ้อกันมือเดียวกะเอาเป็นผัวได้ บักเฒ่าผัวป่ากะพ้อกันมือเดียวไปเที่ยวงานกาชาดพ้อหน้ากัน มักกันกะไปนอนน่านกัน ก็อยู่น่านกันมาจนเฒ่าบ่เห็นเป็นหยัง”

“ป่าพุดอะไรนะลูกเฒ่า” ประมัตต์กระซิบถาม ดูจากสีหน้าท่าทางป่าก่อนข้างภูมิใจในสิ่งที่บอกเล่าจนเขาอยากรู้ด้วย “แปลให้หน่อย”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ...อย่าไปถือสาป่าแก่เลยล่ะ แกเป็นคนพูดเลอะเทอะล่ะ”

“หาว่าเลอะเทอะ” ป้าบัวศรีพูดกับแก้วพาขวัญ ก่อนจะหันมาหาพวก “เนอะ บักทำเนอะ เจ้าว่าแม่นเบาะ”

“ครับ” เป็นอีกครั้งที่ประมัตต์ต้องตอบรับอย่างเสียไม่ได้

แก้วพาขวัญส่ายหน้าห้ามแต่คงไม่ทัน ประจวบกับป้าบัวศรีชวนคุยเข้าเรื่องสำคัญ

“เอ็งมาเกะดีคือกัน เมื่อวาน ผู้ใหญ่โสมมาถามหาเอ็ง บอกว่าถ้าบ่เอาเงินไปใช้หนี้ภายในสองมือ พี่นสิมียัดที่นา ยัดบ้านอีนางคำแก้ว...”

รอยยิ้มก่อนหน้านั้นของแก้วพาขวัญเลือนหายไปจากใบหน้า ประมัตต์ขมวดคิ้ว ฟังออกไม่หมดแต่รู้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับหนี้สิน

“เป็นแนวได้ พ้อขวัญใจอยู่เบาะ มันพอสิชอยเรื่องหนี้ ชอยเรื่องบัวคำแก้วได้อยู่เบาะ ถ้ามันบ่ชอย มันกะบ่แม่นคนแล้ว คำแก้วมีหนี้ก้อนนี้กะย่อนมัน ย่อนว่าเลี้ยงลูกที่มันถืมไว้...ว่าจิงได้ล่ะเฒ่า อย่าเอาแต่เงิบหรือว่าบ่พ้อมัน...อ๊วยขวัญใจนะ”

“คือว่า...” แก้วพาขวัญลำบากใจที่จะบอกเล่าสิ่งที่เธอทำและไปเจอมา

“อ้อ แล้วอ๊วยแดงล่ะ ลูกป่าคือบ่มาน่า มันไปไหน...”

ประมัตต์จำชื่อบัวแดงได้ เพราะแก้วพาขวัญบอกทำนองว่าถูกคนชื่อนี้พาไปขาย คำพูดของป้าบัวศรีบอกว่าผู้หญิงคนนั้นคือลูกสาวแก่ และดูท่าทางแล้วแกคงไม่รู้ว่าลูกสาวได้หลอกแก้วพาขวัญไปขาย

‘คุณชั้นไม่ต้องพูดอะไร กลับไปแล้วแม่วะเล่าให้ฟัง ตอนนั้นแค่เออออ กับแม่วะแค่นั้นพอ ช่วยแม่วะหน่อยเถอะคะ แม่วะสัญญาว่าถ้าคุณชั้นยอมช่วย แม่วะเรื่องนี้ ต่อไปแม่วะทำตามที่คุณชั้นว่าทุกอย่างเลย ถ้าแม่วะไม่ทำตาม ต่อไปคุณชั้นไม่ต้องเรียกแม่วะว่าลูกแม่วะ เรียกว่าลูกหมาได้เลย!’

นั่นคือสิ่งที่แก้วพาขวัญขอปรมัตต์ตอนที่ลากไปตกลงกันก่อนจะเล่าเรื่องหลอกๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ไปเจอที่กรุงเทพฯ ให้ป้าบัวศรีฟัง ชายหนุ่มเลือกที่จะไม่พูดอะไรที่เป็นการผูกมัด เมื่อเด็กสาวเลือกจะโกหก เขาก็ไม่คิดจะร่วมโกหกด้วย ก็แค่ทำตามข้อตกลงคือ ถ้าเขาอยู่ด้วย แก้วพาขวัญต้องพูดภาษากลาง เพราะถ้าแก้วพาขวัญโกหกจนทำให้เขาเสียหาย เขาจะได้แก้ต่างได้ ซึ่งดูเหมือนตอนนี้แก้วพาขวัญยังรักษาสัญญา

“ป้าบัวศรี แม่วะขอพูดเป็นภาษากลางเด้อจ้ะ เผื่อคุณชั้นเพิ่นสืได้ฟัง เข้าใจน่า หลูโตนเพิ่น เพิ่นฟังภาษาเฮาบ่ออก”

“เว้าภาษาหยังกะได้ แต่ถาคำแก้วมาได้ยินเจ้าเว้าภาษาไทย เจ้านั้นละจะถูกตีเอา”

“แม่วะยอมถืกตี ขอให้นาคำแก้วกลับมาแข็งแรง ถือไม้เล้าไล่ตีแม่วะได้คือเก่า” แก้วพาขวัญบอกเศร้าๆ พองยหน้าขึ้นมาเห็นปรมัตต์ขมวดคิ้วก็รีบพูดเข้าเรื่อง “เอื้อยบัวแดงขอทำงานต่อที่กรุงเทพฯ จ๊ะป้า...ส่วนแม่ขวัญใจไปใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกกับสามีใหม่แล้ว เพื่อนแม่ขวัญใจสงสารแม่วะ เลยให้ยืมเงินมาเพื่อรักษาน้ำคำแก้ว แล้วถ้าน้ำคำแก้วหาย แม่วะไปทำงานใช้หนี้ทีหลังจ๊ะ”

คำพูดของแก้วพาขวัญทำให้ป้าบัวศรีหน้าตึงมองปรมัตต์ตาเขียว ก่อนจะพูดภาษาถิ่นกับแก้วพาขวัญ เพราะรู้ว่าชายหนุ่มฟังไม่ออก

“แม่วะ...บักทำหนี มันสิไว้ใจได้อยู่เบาะ บ่แม่นมันสิเอาเอ็งเฮ็ดเมียน้อยเบาะ ป้าบ่เชื่อดอกเด้อ ผูชางามปานนี้สิบมีเมียแล้ว” ต่อให้ตำหนิว่าไม่น่าไว้วางใจ แต่สุดท้ายก็ขมว่าปรมัตต์หล่อเหลา

“ไม่ใช่อย่างนั้นคะป้า คนที่ให้แม่วะยืมเงินคือคุณพิมพ์ เป็นพี่สาวคุณ

ชั้น คุณชั้นแค่ตามมาเป็นเพื่อน พี่สาวคุณชั้นแกลเป็นห่วงแม่ว เพราะแม่ขวัญใจฝากแม่วไว้ให้ช่วยดูแล”

“ฝากให้ดูแลจริงได้ ไสบอกว่ไปอยู่เมืองนอกแล้ว”

“เอ่อ...แม่วได้คุยโทรศัพท์กับแม่ขวัญใจจ้ะ”

แก้วพาขวัญต้องใช้เวลาอธิบายอยู่พักหนึ่งกว่าป้าบัวศรีจะยอมเชื่อ แต่ก็ยังเป็นห่วง “ขออย่าให้เอ็งตัวป้าเด้อ ถ้าถึงขนาดต้องขายโต เอาเงินมาปั้วค่าแก้ว มันกะบ่ดี ต่อให้ค่าแก้วมันซาจากโรค แต่ชีวิตหลานต้องไปเป็นเมียห้อยเขา ค่าแก้วกะคือเสียใจ”

“แม่วเข้าใจที่ป้าห่วง แต่สำหรับแม่ว น้ำค่าแก้วเป็นทุกอย่าง ต่อให้แม่วเป็นทาสเขา แม่วก็ยอม ขอแค่ให้น้ำค่าแก้วหายป่วย อยู่กับแม่วไปนานๆ แม่วก็พอใจแล้วจ้ะ”

“แม่วเอ๊ย! ชีวิตคนเฮา มันกะต้องตายกันทุกคน ค่าแก้วอาการหนักแล้วเบิดทางป้วแล้ว เอ็งเก็บเงินไว้ไถ่ถอนที่ดินสิบ่ดีกว่าเบาะลูก ดินผืนนั้นเป็นสมบัติที่ค่าแก้วอยากเก็บไว้ให้เอ็ง มันแว้กับป้าอยู่เรื่อยว่าลิต้องไถ่ถอนที่เอามาไว้เป็นมุลมั่งให้หลานคนเดียว...ป้าว่าเอาเงินไปปั้วมะเร็งระยะสุดท้าย กีบต่างกับโยนเงินถิ่มมันบ่ซาแล้ว อยู่ไปก็มีแต่ทรมาน”

แก้วพาขวัญส่ายหน้า ดวงตามีความเศร้า แต่ไม่ร้องไห้ “น้ำค่าแก้วต้องหาย น้ำค่าแก้วตายบ่ได้ บัจจัน แม่วกะอยู่ต่อบ่ได้คือกัน...แม่วบ่เหลือไผแล้วนะ แม่วมีแต่น้ำค่าแก้ว”

ปรมัตต์อาจฟังคำพูดแก้วพาขวัญออกไม่หมด แต่เขาสัมผัสได้ว่าเด็กสาวกำลังเศร้า แม่น้ำตาไม่ไหล แต่เห็นชัดว่าเธอเจ็บปวด ความเจ็บปวดที่น้ำตาอาจช่วยแบ่งเบาบรรเทาได้ แต่แก้วพาขวัญกลับร้องไห้ไม่ได้ เธอจะร้องไห้ให้คนอื่นเห็นไม่ได้ นั่นคือคำสั่งสอนของค่าแก้ว

“แม่วจะไปเยี่ยมมน้ำค่าแก้ว” เด็กสาวตัดบท แอบปาดน้ำตาปริ่มหน่วยก่อนจะหันมาบอกปรมัตต์ “คุณชั้นอยู่กับป้าบัวศรีก่อนนะคะ แม่วจะไปรอเยี่ยมมน้ำค่าแก้วก่อน”

ปรมัตถ์เห็นดวงตาที่แดงก่ำของแก้วพาขวัญจึงทำเพียงพยักหน้า รอจนเธอขึ้นตึกไปจึงได้หันมาทางป้าบัวศรีเพราะอีกฝ่ายชวนคุย แม้จะไม่ได้พูดลำเนียงกลาง แต่ป้าบัวศรีก็พยายามใช้ภาษาพื้นบ้านให้น้อยที่สุดเพราะรู้ว่าชายหนุ่มฟังไม่รู้เรื่อง

“เห็นน้องแมวบอกว่าพี่สาวคุณเป็นคนให้แมวยืมเงิน” ปรมัตถ์ยอมรับแต่ยังไม่พูดอะไรต่อ รอดูท่าที่ผู้มากวัยกว่า “ป้าขอพูดตามตรงได้มั๊ยคะ”
“ได้ครับ”

“ป้าไม่เชื่อว่าคนที่เพิ่งเจอกันจะยอมให้เงินมาง่าย ๆ ป้าไม่รู้หรอกว่าพี่สาวคุณให้เงินแมวเท่าไร แต่ป้าว่ามันดูไม่น่าไว้วางใจ คุณไม่ได้คิดจะหลอกน้องแมวมั่นไปทำเรื่องไม่ดีนะคะ”

“อะไรคือเรื่องไม่ดีครับ” ปรมัตถ์ถาม ป้าบัวศรีเหมือนลำบากใจที่จะพูด เขาเลยสรุปว่า “ถ้าหมายถึงเอาไปค้ำมนุษย์ ป้าสบายใจได้”

“งั้นคุณจะทำมันไปเป็นเมีย?” เหมือนป้าบัวศรียังคาใจเรื่องนี้

“ไม่...ไม่มีทาง” ปรมัตถ์ปฏิเสธทันทีเสียงค่อนข้างดัง จนป้าบัวศรีเองก็ตกใจ “ผมไม่มีทางเอาเด็กอย่างลูกแมวมมาเป็นภรรยา ผมไม่ชอบเด็ก”

ป้าบัวศรีทำหน้าที่เหมือนไม่ค่อยเชื่อ “หรือไม่พี่สาวคุณจะทำเอาไปเป็นเมียน้อยให้ผัว?”

“เอาไปเป็นคนทำงานบ้านครับ” ปรมัตถ์ตอบชัดเจนก่อนที่ป้าบัวศรีจะพูดลามาปามไปมากกว่านี้ “คุณพิมพ์...พี่สาวผม เธอเป็นคนขี้สงสารคน ผมก็ไม่เข้าใจเหตุผลว่าทำไมเธอถึงทำอย่างนั้น แต่เธอเป็นคนดี ดีกว่าผมมาก ป้าควรดีใจที่เจ้าหนูลูกแมวมเป็นพี่สาวผม ไม่ใช่ผม”

คำพูดน้ำเสียงชัดเจน ดวงตาคมก็มันคงหนักแน่น ชวนให้ผู้มากวัยกว่าคลายกังวลได้

“ได้ยืมอย่างนี้ป้าก็สบายใจ แต่ป้าก็อดห่วงไม่ได้ว่า เงินที่ได้มาจะสูญไปเปล่าๆ”

“หมายความว่ายังไงครับ”

แก้วพาขวัญเปลี่ยนชุดสีเขียวที่พยาบาลจัดให้ก่อนจะเข้าไปเยี่ยม
นางสาวที่นอนไม่ได้สติดูบนเตียง เธอกุมมือที่หยาบกร้านของนางสาว ลูบไล่
ไปมาราวกับจะใช้มันย้ำเตือนตัวเองว่า ตลอดมาน้ำต้องลำบากแค่ไหนในการ
เลี้ยงดูเธอ การขายตัวเพื่อแลกเงินรักษาน้ำคือสิ่งที่ควรทำ ไม่ว่าอนาคต
จะเป็นอย่างไร ขอแค่วันนี้ให้น้ำหาย น้ำลืมหาดขึ้นมามองหน้าเธอได้ก็พอ

“น้ำคำแก้ว แม่กลับมาแล้ว กลับมาหาน้ำแล้ว แม่เอาเงินรักษาน้ำ
น้ำ น้ำจะต้องหายนะ”

ชื่อ ‘แก้วพาขวัญ’ นั้นมีความหมายที่คนนอกไม่รู้ พวกเขาจึงเห็นเธอ
เป็นแค่เด็กสาวอายุสิบเจ็ดที่เติบโตมาในหมู่บ้านชนบทแดนอีสาน เป็นคน
ไม่กลัวใคร พุดตรง พุดห้วน ดูไร้สัมมาคารวะ จึงมีปัญหากับคนไปทั่ว การ
มีเรื่องบ่อยทำให้น้ำมีสัญชาตญาณในการเอาตัวรอดสูง เธอไม่เคยได้
รับกอดอย่างห่วงใยสักครั้งในชีวิต

ตลอดมาแก้วพาขวัญไม่เคยเจอแม่ มีแต่คำบอกเล่าพร้อมกันด่าของ
น้ำคำแก้ว ที่ว่าแม่ทำตัวร้น ชอบเที่ยว รักสบาย เกลียดความจน เกลียด

บ้านนอก และเหนืออื่นใดแม่เกลียดเธอจึงทิ้งไป โชคดีที่เธอมีน้ำคอยเป็นทั้งแม่และพ่อ แต่เพราะน้ำคำแก้วปากร้าย เรียนมาน้อย คิดว่าผู้หญิงอีสานที่ชอบแต่งตัว พุดภาษากลางก็ไม่ต่างกับ ‘อีตัว’ ห้ามไม่ให้ทำตามเด็ดขาด ความคิดนี้ทำให้แก้วพาขวัญมีนิสัยแปลกและถูกตัดสินจากคนทั่วไปว่าไม่ดี แต่เธอก็ไม่แคร์ถ้าน้ำสวยังว่าดินนั่นก็คือดี

กระทั่งคำแก้วตรวจพบเนื้องอกในสมอง น้ำสาวเริ่มกังวลเรื่องอนาคตของแก้วพาขวัญในวันที่ไม่มีน้ำ จึงยอมลดทิวของตัวเองเขียนจดหมายไปหา ‘ขวัญใจ’ แม่ของแก้วพาขวัญ ตามที่อยู่ขวัญใจเคยทิ้งไว้ก่อนทะเลาะกัน รุนแรงถึงขั้นตัดฟัดตัดน้อง กว่าจะได้ส่งคำแก้วก็ตกอยู่ในอาการโคม่าเสียก่อน

ในขณะที่แก้วพาขวัญไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับตัวแม่และพ่อมากไปกว่ารูปถ่ายใบหนึ่งที่ถ่ายไว้ตอนพ่อกับแม่พบรัก รูปนั้นบอกเล่าว่าเธอเป็นลูกครึ่ง ลูกครึ่งที่พยายามพูดกลางและอังกฤษ เพราะหวังว่าสักวันจะมีโอกาสได้สื่อสารกับพ่อ แต่พอพยายามมากเข้าก็ถูกน้ำสาวตำหนิว่าตามรอยแม่ สุดท้ายเธอก็ยอมทิ้งมันและอยู่กับปัจจุบันที่มี นั่นคือเป็นเด็กบ้านนอกลูกอีสานที่มีน้ำคำแก้วเป็นญาติคนเดียว แล้วเวลานี้น้ำกำลังจะตาย เธอตัดสินใจอ่านจดหมายของน้ำสาว จึงรู้ว่าเนื้อความเป็นการสูญเสีย ขอให้แม่ขวัญใจพาเธอไปส่งคืนพ่อ นังแมวควรมีชีวิตที่ดีกว่านี้

หลังอ่านจดหมายแก้วพาขวัญมีคำถามมากมาย แต่นั่นไม่สำคัญเท่าการหาเงินมารักษาหน้า เธอตัดสินใจจะขายที่ดิน แต่ปัญหาคือเธอจัดการเรื่องนี้เองไม่ได้ มีแต่แม่ซึ่งเป็นญาติสนิทคนเดียวเท่านั้นที่ทำได้ เด็กสาวจึงต้องออกตามหาแม่ โดยอาศัยที่อยู่ในซองจดหมายและรูปเก่าๆ ที่พ่อแม่เธอถ่ายด้วยกัน ไม่ใช่เพื่อจะไปขอเงินค่ารักษาน้ำ แต่แค่ให้แม่กลับมาจัดการในสิ่งที่คุณทำเองไม่ได้เท่านั้น...

“แมวขอโทษ แมวไปได้ไปตามหาแม่ขวัญใจ เพราะว่าเอื่อยบัวแดงเอาแมวไปขาย เพินใจร้ายกับแมวหลาย แมวบ่คิดว่าคนบ้านเดียวกัน ลิเฮ็ดกันจังซี...”

เหตุการณ์ก่อนหน้าที่แก้วพาวุธจะถูกรถชน

แก้วพาวุธนั้นไวใจบัวแดงมาก ไม่คิดระแวง กระทั่งเธอเริ่มมั่นใจว่าคิดผิดเมื่อบัวแดงพาเธอไปที่แห่งหนึ่งนอกตัวเมือง มีรั้วรอบขอบชิด ยิ่งเข้ามาในตัวอาคารมากเท่าไร ก็ยิ่งเห็นชายฉกรรจ์เดินตีกรอบเข้ามาหาเธอมากขึ้นๆ แต่เด็กสาวก็ยังทำใจดีสู้เสือ เดินตามบัวแดงเข้าไปในห้องโถงใหญ่ จึงทันเห็นบัวแดงเข้าไปกอดจูบกับผู้ชายวัยสามสิบห้าทางเหมือนผู้ชายคุณบ่อน นัวเนียแบบไม่อายฟ้าดิน จนแก้วพาวุธต้องเป็นฝ่ายเบือนหน้าหนีเสียเอง

“นี่อะไรเด็กใหม่ ราคาห้าหมื่น...” ผู้ชายที่กอดอยู่กับบัวแดงพูดขึ้นลอยๆ “ของดีที่เดียว จับแต่งตัวซะหน่อย น่าจะเป็นดาวของเราได้เลย”

แก้วพาวุธไม่ได้ฟังบทสนทนานัก เพราะเธอกำลังสนใจผู้ชายสามคนที่ตามเข้ามาในห้องพร้อมปิดประตู เธอสังเกตเห็นว่าหนึ่งในสามมีคนที่มิถุญแจประตูใหญ่ ญุญแจนั้นคล้องอยู่ที่เข็มขัดเห็นได้ชัดเจน...ถ้าเกิดอะไรขึ้น ผู้ชายคนนี้คือคนที่ถือบัตรเปิดทางให้เธอหนีได้ ต้องจับตาดูคนนี้ไว้

“เห็นมั๊ยละ ห้าหมื่นไม่แพงสักนิด” ตอนนั้นแก้วพาวุธได้ยินคำพูดของบัวแดงเต็มหู “ขอเงินสดวันนี้เลยนะ ฉันจะออกไปชอปป”

“ได้...ไปรับที่คลับพร้อมพี่เลยก็ได้ จะได้แนะนำให้บัวแดงรู้จักกับบอสใหญ่ของพี่”

“อะไรนะพี่ยุทธร หมายความว่าฉันจะได้ไปทำงานที่คลับจริงๆ เหรอ” เมื่อได้คำตอบที่ต้องการบัวแดงก็กรี๊ดแตกอย่างดีใจ ทั้งกอดทั้งหอมยุทธรอย่างต้องการเอาใจ

“นี่มันอะไรพี่บัวแดง คนพวกนี้เป็นใคร แล้วทำไมพูดกันเหมือนกำลังเจรจายายแมว มันหมายความว่ายังไง นี่แมวไม่ได้เข้าใจผิดไปใช้มั๊ย”

แก้วพาวุธเพิ่งรู้ว่าพลาดก็ตอนเห็นรอยยิ้มเยาะของบัวแดง แวบแรกนั้นเธอรู้สึกตกใจกลัว ก่อนจะตั้งสติได้ มองไปยังผู้ชายที่ถือกุญแจประตูใหญ่ มีโต๊ะสนุ๊กเกอร์ขวางไว้ ทางเดียวที่จะได้กุญแจเร็วที่สุดคือ

กระโดดข้ามโต๊ะให้แรงและเร็ว แต่ก่อนที่เธอจะทันได้ทำอย่างที่คิด เธอก็ถูก จูโจมเสียก่อน มันหวังเข้ารวบตัว แต่ยังช้าไป เด็กสาวก็หลบออกข้าง ได้ จังหวะก็ขึ้นเข้าเข้าตรงหว่างขาคู่ต่อสู้ มันร้องโอดโอยลงไปกลิ้งอยู่กับพื้น เสร็จไปหนึ่ง แต่ยังมีเหลืออีกสาม ซึ่งแต่ละคนล้วนตัวใหญ่และดูแข็งแรงกว่า คนแรกมาก

“เธอสู้คนพวกนี้ไม่ได้หรอกแมว” บัวแดงยังกอดเอาผู้ชายของหล่อน ดูไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อน เพราะค่อนข้างมั่นใจว่าคนของตัวเยอะพอ เพราะ นอกจากในห้องนี้ยังมีข้างนอกอีกหลายคน “ยังคิดว่าจะสู้เธอ รู้ว่าเก่งมว้ย แต่นี่ไม่ใช่สนามเด็กเล่นหรอกนะ”

แก้วพาขวัญไม่สนคำขู่ ตั้งการ์ดมวยเตรียมพร้อมรับการจูโจม
“ไม่เอาหน้าแมว มาคุยกันดีๆ ดีกว่านะ นี่พี่กำลังช่วยเธอหาเงินไป รักษาหน้าค่าแก้วนะ”

“โดยการเอาช้อยมาขาย!” ลัญชาตญาณดิบในการเอาตัวรอดมาพร้อม ลำเนียงอีสานที่คุ้นชิน “ขายช้อยเฮ็ดหยัง เฮ็ดได้แนวได้ เขาคนบ้านเดียวกัน บ่แม่นะเบาะ!”

“ชายที่ไหน พูดน่าเกลียด นี่คือการมาทำงาน น้องสาวฉันอับัวเขี้ยว มันก็ทำงานที่นี้ เดี่ยวแกก็จะได้เจอมัน”

“ที่บัวเขี้ยวหายไป บัดิดต่อมา ก็เพราะมึงเอามันมาขาย! มึงคือชั่ว และอับัวแดง น้องสาวมึงกะขายได้ มึงไปตัวแม่ตัวเองว่าบัวเขี้ยวติดหูว่า บ่อยากเมื่อบ้าน มึงอิซิงหมาเกิด!”

บัวแดงยังมีรอยยิ้มเหมือนจะไม่ใส่ใจคำด่า ยิ่งทำให้แก้วพาขวัญค้น ออกหู ถึงอยากหนีใจจะขาด แต่ตอนนี้ขออัดคนตรงหน้าให้สาแก่ใจก่อน เถอะ ถึงตอนนั้นให้ตายก็ยอม!

พร้อมกับความคิดเอาสะใจ เด็กสาวกระโจนพรวดเดียวก็ถึงตัวบัวแดง และยุทธที่เหมือนไม่ทันตั้งตัวเช่นกัน ทั้งสามล้มกลิ้งไปตามๆ กัน แก้วพา-ขวัญลุกขึ้นได้ก่อน สิ่งแรกที่ทำคือจิกหัวบัวแดง ลากออกมาให้ห่างจาก

ยุทธ์ จากนั้นชักมีดพับที่ติดตัวไว้เสมออกมาจ่อคอหอยบัวแดงพร้อมกับ
ลือกลคอ ทำเอาชายฉกรรจ์ทั้งสี่ในท้องอึ้งไปตามๆ กัน เพิ่งรู้ซึ่งถึงสิ่งที่บัวแดง
เคยเตือนเกี่ยวกับแก้วพาวุธ

“ถ้าบ่อยากให้อีบัวแดงตาย กะอย่าเข้ามา!!!” คมมีดกรีดเข้าไปในเนื้อ
บัวแดงจนเลือดไหลซิบๆ “อย่าเข้ามา!”

“อีแมว...มึงทำบ้าอะไร” คนถูกจับเป็นตัวประกันกรี๊ดร้อง แต่ก็ไม่กล้า
ดินแรงเพราะกลัวคอขาด “มึงจะฆ่ากูหรือ”

“เออ! ถ้าบ่อยากตาย กะบอกผัวๆ ของมึงให้ปล่อยกูไป!”

“ผัวกูมีพี่ยุทธ์คนเดียว อีบ้า!...โอย...เออๆ” กูรู้แล้ว มึงอย่าทำอะไร
นะ กูจะบอกให้พี่ยุทธ์และคนของเขาปล่อยมึงไป” ต้องทำเป็นพูดดีกับคนที่
ถือมีด เพราะกลัวตาย “พี่ยุทธ์ปล่อยมันไปเถอะพี่” จันยังไม่อยากตาย”

“อย่าเข้ามา!” แก้วพาวุธไม่ได้แค่ขู่ เธอกดคมมีดลงคออีกครั้ง ลง
ลึกกว่าตอนแรก บัวแดงกรี๊ดร้องห้ามคนของตัวเอง “ถอยออกไป! เปิด
ประตูให้กู! ถ้าบ่อยากให้อีบัวแดงตาย! กะเฮ็ดตามที่กูบอก!”

พวกมันไม่มีใครคิดจะทำตาม ต่างยี้มเห็นเป็นเพียงการแสดงสนุกๆ
เท่านั้น

“อยากฆ่าก็ฆ่าเลย ดีชะอีก จันจะได้ไม่ต้องเสียเงินตั้งห้าหมื่น”

“พี่ยุทธ์ทำไมพูดหมาๆ แบบนั้นละ จันเป็นเมียพี่นะ”

“มึงหุบปาก!” ยุทธवादบัวแดง ก่อนจะพูดกับแก้วพาวุธ “เอาสิ
ฆ่าเลยสิ ลองปาดคอคนให้ดูหน่อย”

ดูเหมือนพวกมันจะอ่านเกมออก มันรู้ว่าเดี๋ยวกองแก้วพาวุธไม่มี
ทางกล้าฆ่าใคร

“แต่ถ้าทำไม่ได้ก็ทิ้งมีดซะ แล้วเรามาคุยกันอย่างผู้เจริญแล้วกัน เธอ
จะได้ไม่เจ็บตัว ดูเธอฉลาด ก็น่าจะพอประเมินสถานการณ์ได้เนาะ เธอหนี
ไปจากนี้ไม่ได้แน่”

แก้วพาวุธครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง เธอไม่ได้สนใจข้อต่อรองใดๆ ดวงตา

เธอจับจ้องไปที่คนถือกุญแจ ฝ้ารอคอยโอกาสและจังหวะ

“ฉันได้ยินมาว่าเธออยากได้เงินไปรักษาน้า...ถ้าเธอยอมทำงานให้ฉัน ฉันจะยกเงินห้าหมื่นให้เธอ”

“นั่นเงินฉันนะพี่!” บัวแดงไวยววย ทำท่าจะถลาเข้าไปเอาเงินปึกใหญ่ ที่ยุทธเอาออกมาโชว์ต่อหน้าแก้วพาวัญญ์ “เงินนั้นของฉันนะ พี่จะเอาไปให้คนอื่นไม่ได้!”

“ถ้ามันไม่ยากตาย มึงก็หุบปากอึบัวแดง!” ยุทธเสียงดัง ทำเอาคนโดน ตวาดหอง แต่พอหันมาคุยกับแก้วพาวัญญ์ ก็คุยเสียงหวาน หวังโน้มน้าวใจ โดยเชื่อว่า สาวบ้านนอกอย่างไร้ก็เห็นเงินสำคัญกว่าอะไรทั้งหมด “นี่แค่ก้อน แรกนะ ถ้าเธอยอมทำงานกับฉัน เธอจะสามารถหาเงินได้อีกหลายเท่า...”

แก้วพาวัญญ์มีท่าทางอ่อนลง ทำให้ยุทธเชื่อว่าตนมาถูกทาง

“หาไม่ได้ง่าย ๆ หรอกนะ งานสบาย ๆ แต่เงินดี คิดดูให้ดีๆ เธอมี แต่ได้ไม่มีเสีย คนทำงานกับฉันนอกจากได้เงินแล้ว ยังได้แต่งตัวสวย ๆ กิน อาหารอร่อย ๆ ถ้าโชคดีมีคนมาหลงรัก ถูกขอแต่งงาน มีคนรับเลี้ยง มีบ้าน มีรถ สบายไปตาม ๆ กัน”

แก้วพาวัญญ์แกลังทำเป็นคล้อยตาม ยอมเอามีตออกจากคอบัวแดง ในที่สุด

“ดี...ดูเป็นคนที่เขาใจอะไรง่ายดี น่ารักมาก”

คนเจรจาอย่างพอใจ คนอื่นๆ ในห้องก็เช่นกัน ทุกคนต่างเปลอ เพราะไม่ได้รู้ซึ่งสักนิดว่าที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่ลูกแมวหลง แต่เธอคือแมวป่าที่ ต่อให้ถูกไล่ต้อน ก็ไม่มีทางยอมจำนนง่ายๆ เธอแค่ทำเป็นยอม เพื่อรอ โอกาส...โอกาสนี้ที่จะจุใจม เปิดทางหนี!

“กรี๊ดดด!” กว้าวพวกมันจะรู้ตัวว่าพลาด ก็ตอนบัวแดงโดนกระโดดถีบ สุดแรง จนเข้าไปชนพวกมันล้มขวางทางกันเอง แต่ยังไม่ทันที่จะลุกขึ้นได้ แก้วพาวัญญ์ก็กระโจนข้ามโต๊ะสนุกเกอร์ไปคร่อมร่างคนถือกุญแจ พร้อมใช้ มีดกรีดแขนมันเพื่อบอกว่าเธอเอาจริง

“เอาบุญแจมา บ่จั่งชั้นกุลีเชือดคอมีง!”

เมื่อได้บุญแจ เธอรีบลุกขึ้นแต่ไม่ลืมที่จะกระตืบเป้าคู่ต่อสู้ เพื่อเพิ่มโอกาสหนีรอดให้ตัวเอง จากนั้นวิ่งออกประตูไป โดยไม่ลืมขังพวกนั้นไว้ข้างใน

“มันจะหนีไปแล้ว จับมันไว้อย่าให้มันหนีไปได้ละ!!!”

แก้วพาขวัญไม่รอช้า วิ่งไปทางประตูใหญ่ที่เพิ่งเดินเข้ามา...

ถ้าใครขวางเธอก็พร้อมเผชิญหน้า ใช้ความคล่องตัวหลบหลีก หาทางเอาตัวรอดจนพวกมันป่วนไปหมด ไม่นานเด็กสาวก็มาถึงประตูเหล็ก เธอใช้บุญแจในมือเปิด ในขณะที่พวกมันต่างก็พุ่งเข้ามาหาด้วยความกระหึ้น กระหือรือ เพราะต่างโดนฤทธิ์นางแมวเจ็บไปตามๆ กัน

“นั่งสแนบเอ๊ย! อย่าให้พวกกูจับได้นะมีง จะเอาให้ตายเลย!”

พวกมันเร็ว แต่ก็ยังเร็วไม่พอ เมื่อแก้วพาขวัญมุดประตูออกไปได้อย่างหวุดหวิด แถมเธอยังฉลาดพอที่จะล็อกพวกมันไว้ข้างใน ก่อนจะโยนบุญแจทั้งในพงหญ้า แล้ววิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะหนีไปทางไหน รู้แต่ว่าต้องวิ่งไปให้ไกลจากตรงนี้ ไปให้ไกลและเร็วที่สุดเท่าที่ สองเท้าเล็กๆ คู่นี้จะพาไปได้

หนี! ต้องหนีให้พ้น จะถูกจับไม่ได้!

ต้องหาคนช่วย ใครก็ได้ที่พอจะช่วยได้

ทว่าแม้แต่คนบ้านเดียวกันยังหลอกกันได้

แล้วเธอยังจะไว้วางใจใครได้อีกหรือ...

แก้วพาขวัญหนีออกจากชุมนุมรามาได้อย่างหวุดหวิด เธอไปแจ้งตำรวจให้จัดการพวกนั้น แต่เมื่อไปถึงก็เหมือนจะเจอเรื่องยาว ตำรวจจะให้เธอพาไปที่เกิดเหตุซึ่งเธอไม่มีเวลาขนาดนั้น จึงหนีออกมา แล้วใช้ความพยายามถามผู้คนจนขึ้นรถเมล์ หลงแล้วหลงอีก กว่าจะมาถึงซอยตามที่อยู่ ก็ปาไปตึกมากแล้ว แถมทางเข้าซอยก็ดูเปลี่ยวมาก สองข้างทางมองไม่เห็นบ้านคน ไฟริมทางก็ไม่ได้ส่องสว่างมากพอ เด็กสาวบ้านนอกไม่รู้จะทำ

อย่างไร จะนั่งรถแท็กซี่เข้าไปก็ไม่ได้ เพราะเงินก้อนสุดท้ายที่ติดตัวมาก็เหลือไม่ถึงยี่สิบบาท ทั้งวันเธอไม่ได้กินอะไรเลยนอกจากน้ำชาวดหนึ่งที่ตัดลิ้นใจซื้อ แม้อยากเก็บไว้เป็นค่ารถก็ตาม

“เอว่ะ...น้ำคำแก้วถ่าอยู่ ตายเป็นตาย คนเขาบ่ช่วยซ้อกันหลายๆ เลือดออกอีแมว”

เด็กสาวพยายามบอกตัวเองว่าให้อดทน ได้เจอแม่แล้วทุกอย่างจะดีเอง เธอตัดสินใจเดินเข้าซอยไปอย่างมีหวัง คาดไม่ถึงว่าพวกของบัวแดงจะไปดักรอ เพราะจำที่อยู่ของขวัญใจได้คร่าวๆ การที่แก้วพาขวัญมาถึงที่นี่ในช่วงเลยเที่ยงคืน ยิ่งเป็นโอกาสเหมาะสำหรับพวกมัน เพราะซอยเล็กๆ ได้ทางด่วนหลังโชนสถานบันเทิงแห่งนี้ นานๆ จึงจะมีรถผ่านสักคัน อีกทั้งยังขึ้นชื่อว่าถนนสายนี้มีพวกมิจฉาชีพมาตบทรัพย์ มีรถของนักเที่ยวโดนเล่นงานบ่อยจนขึ้นชื่อ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ผ่านเส้นทางนี้เด็ดขาด

“มาจริงๆ ด้วย...” พวกมันปรากฏตัวขึ้นหลังต้นไม้ใหญ่ ยังใส่ชุดเดิมเหมือนตอนเข้ากันทุกคน บ่งบอกว่าพวกมันคงมาดักที่นี่ตั้งแต่โดนแก้วพาขวัญเล่นงาน “คราวนี้อ่าคิดว่าจะหนีพ้น!”

แม้จะเหนื่อยแทบยกขาไม่ไหว แต่ทันทีที่เห็นอันตราย แก้วพาขวัญก็ถอยได้ เธอไม่คิดสู้ เพราะเธอไม่เหลือแรงพอจะเอาชนะใครได้แล้ว สิ่งที่ได้ในเวลานี้คืออกร่วง ร่วงให้สุดชีวิต แต่กระนั้นก็ยังดีกว่าตอนไม่ไล่ฟาดไล่พวกมันแตกกระเจิงไปตามๆ กัน

“ไอ้เด็กเสบ! อย่าให้จับได้นะมึง!”

เมื่อเปิดทางหนีได้ แก้วพาขวัญวิ่งตัดเข้าไปในสนามกีฬาใต้ทางด่วน โดยมีพวกมันตามมาติดๆ แต่ก็คลาดสายตา เมื่อแก้วพาขวัญอาศัยความเร็วหาที่หลบได้ เด็กสาวแอบรอจนพวกมันเดินห่างออกไป จึงรีบปีนรั้วลักลอบออกมาบนถนน ก่อนจะออกวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ภาวนาให้มีรถผ่านมาสักคัน

เหมือนฟ้าจะเป็นใจ มีรถคันหนึ่งผ่านมา เธอโบกรถอยู่ข้างทาง แต่รถคันนั้นไม่จอดและแล่นผ่านหน้าเธอไป

“เป็นหยัง...เป็นหยังบ่จอด...นี่เบาะเมืองกรุง พ้อคนขอความชอย เหลือกะบ่ชอย ใจฮ้ายหลาย!”

ความผิดหวังยิ่งทำให้ใจเสีย เด็กสาวหันหลังกลับ กลัวพวกนั้นจะตามมา ถ้าไม่มีใครช่วย เธอก็ต้องหนี ต้องวิ่งด้วยสองขา แต่ตอนนี้เธอแทบจะก้าวขาไม่ออกแล้ว เด็กสาวมองหาทางหนีไปรอบๆ หรือเธอจะกระโดดลงคลองน้ำเน่าข้างๆ แต่ก่อนจะได้ทำอย่างที่คิด แสงไฟรถก็สาดกระทบหน้า แก้วพาขวัญ

“มีรถมา...” แก้วพาขวัญคิดจะโบกรถ แต่เธอมาคิดๆ ดู ถ้าวรคันนี้ไม่จอดอีกล่ะ ตอนนี้เธอไม่มีแรงหนีแล้ว ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอต้องถูกพวกมันจับได้ และพวกมันคงไม่เอาเธอไว้นะ

“ตายเป็นตาย...ถึกรถชนตาย ดีกว่าถึจับไปเป็นกะหรี่!”

นั่นเป็นจุดเริ่มต้นให้ปรมัตถ์ได้เจอกับเด็กสาวคนหนึ่ง คนที่เขาไม่คิดว่าจะมีอะไรพิเศษ กระทั่งตอนนี้ตอนที่เขาได้ยินเรื่องราวมากมายของแก้วพาขวัญจากป้าบัวศรี หนึ่งในนั้นคือเรื่องแม่ของเด็กสาว

“นี่ป้าไม่อยากเชื่อนะว่า นังขวัญใจมันจะยังให้เพื่อนช่วยให้เงินนังแม่ว”

“ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะครับ ทำไมคิดว่าขวัญใจจะไม่ช่วยลูก”

“อ้อขวัญใจมันเป็นคนไม่ดี ทั้งลูกให้น้องสาวเลี้ยง แล้วก็หนีไปเลย ตอนแรกเหมือนจะส่งเงินมา แต่ตอนหลังเห็นว่าทะเลาะกัน ก็เลยตัดขาดกันไป คำแก้วโกรธพี่สาวมาก ประกาศไม่ให้มาเผาผี ถ้าไม่คิดว่าตัวเองป่วยหนัก กลัวนังแม่วจะไม่เหลือใคร นังคำแก้วคงไม่เขียนจดหมายหาพี่สาวหรอก”

“พี่น้องทะเลาะอะไรกันรู้มั้ยครับ”

“ป้าก็ไม่รู้หรอก เคยได้ยินแต่ว่านังขวัญใจมาบอกว่าอย่าติดต่อกัน ให้คิดซะว่ามันตายแล้ว มันจะส่งเงินมาให้ มันบอกว่าจะไปใช้ชีวิตใหม่ จะไป

เป็นคนใหม่ จะไม่ใช่ชื่อ ขวัญใจ เมืองโคตร อีก ถ้ามีคนมาถามหามัน ก็ให้บอกว่ามันตายไปแล้ว”

“ขวัญใจ เมืองโคตร?” ปรมัตถ์ทวนคำตัวเย็นเฉียบ เขารู้จักคนชื่อนี้ รู้จักดี รู้จักเธอมานาน ตอนเขาเห็นนามสกุลของแก้วพาขวัญก่อนหน้านี้ก็รู้สึกคุ้นตา แต่ก็ไม่ได้คิดอะไร กระทั่งได้ยินป้าบัวศรีพูดมันออกมาพร้อมกับชื่อของผู้หญิงที่เขารู้จักเธอดี “แม่ของแม่วชื่อ ขวัญใจ เมืองโคตร เหมอครับ”

“จะ มันเป็นคนสวย ร้องหมอลำเก่ง ร้องเพลงเก่ง เป็นนางรำ ตอนสาวๆ เนื้อมันหอม แต่มันไปเลือกคนผิด อยากมีผัวฝรั่ง เลยถูกทิ้ง ท้องแล้วทิ้ง มันก็เลยใจแตกเตลิดไป เห็นว่าไปเป็นนักร้องในอาบอบนวดที่กรุงเทพฯ นะ ก่อนมันจะหายตัวไป”

‘ขวัญใจ เมืองโคตร’ เสียงของผู้บริหารคันทรสกรู๊ปคนก่อนก้องอยู่ในหัวปรมัตถ์ ‘ผู้หญิงคนนี่คืองานแรกของแกนะชั้น เปลี่ยนแปลงเธอซะ เปลี่ยนให้เป็นคนใหม่ จีบเธอใส่ตะกร้าล้างน้ำ ทำให้เธอเป็นดาวเด่นของเราให้ได้’

“ไม่จริงหรอก...มันก็แค่เรื่องบังเอิญ” ปัญหาที่จะตามมาทำให้ปรมัตถ์อยากเชื่ออย่างนั้น และมีทางที่จะพิสูจน์ได้ “มีรูปแม่ของแม่วมัยครับ เห็นป้าว่าเป็นคนสวย เลยอยากเห็นว่าสวยขนาดไหน”

“มีใบเดียว อยู่กับนังแม่ว รูปตอนอ๊วขวัญใจยังสาว มันถ่ายรูปกับผัวฝรั่งมัน”

ปรมัตถ์ย้อนนึกถึงตอนที่คันตุกระเป้าแก้วพาขวัญ ในโดะรีมีรูปถ่ายสองใบ แต่เขาไม่ได้สนใจเมื่อเจอบัตรประชาชน เห็นที่ต้องขอคูใหม่ และหวังว่าจะไม่ใช่ เพราะถ้าใช่จริง เรื่องใหญ่แน่ แต่ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะได้คุยอะไรต่อ โทรศัพท์เขาก็มีสายเข้า เป็นพิมพ์มาดาที่โทรศัพท์เข้ามา

“สักครู่นะครับคุณพิมพ์” ชายหนุ่มบอกคู่สาย ก่อนจะหันไปคุยกับป้าบัวศรีถามหาห้องที่จะไปเยี่ยมคำแก้ว จากนั้นจึงกลับมาคุยกับพิมพ์มาดา

“ขอโทษครับที่ให้รอ...ครับ มาถึงนครพนมแล้ว”

หลังจากที่ปรมัตถ์ได้คุยกับป้าบัวศรี ชายหนุ่มจึงเล่าเรื่องราวที่รู้ให้ พิมพมาดาฟัง แต่ไม่ได้พูดถึงสิ่งที่เขาสงสัย เมื่อได้รู้ชีวิตของแก้วพาวัญญ์ ได้รู้ว่าเธอเป็นเด็กกำพร้าที่ไม่เคยเห็นหน้าพ่อแม่มากไปกว่ารูปถ่ายใบเดียว ที่มี โตมาเพราะนางสาวเลี้ยงดู นางสาวที่ตอนนี้อาการหนัก แก้วพาวัญญ์จึงต้องการเงินเพื่อให้นางสาวได้รับการผ่าตัดโดยเร็ว แต่แพทย์ก็ไม่ได้รับรองว่า เมื่อผ่าตัดแล้วจะหายเป็นปกติ ที่ทำไปอาจสูญเปล่า แต่กระนั้นแก้วพาวัญญ์ ก็มีความหวัง เธอเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมว่าเงินจะซื้อชีวิตมาได้ นั่นคงเป็นเหตุ ให้เธอยอมขายตัวเองเพื่อให้ได้เงินมา

“หมดทางรักษาแล้วจริงๆ หรือชั้น” พิมพมาดาถามคู่สายซ้ำ ไม่ใช่ เพราะไม่เชื่อในสิ่งที่ปรมัตถ์บอก แต่เพราะรู้สึกใจหายเมื่อนึกถึงแก้วพาวัญญ์ เด็กคนหนึ่งที่ยอมขายชีวิตตัวเองเพื่อนำเงินไปรักษาน้ำ เชื่ออย่างสนิทใจว่า เงินนั้นจะให้น้ำหาย แต่สุดท้ายทุกอย่างดูจะซ้ำเกินไป “นางสงสารจริง เรา ทำอย่างอื่นไม่ได้แล้วหรือ พามารักษาที่กรุงเทพฯ ได้มัย หรือถ้าจะส่งไป รักษาที่เมืองนอก ฉันก็ยินยอมออกค่าใช้จ่ายให้ชั้น”

ปรมัตถ์เข้าใจความเป็นห่วงของพิมพมาดา แต่เขาก็ต้องยืนยันสิ่งที่รู้ ผ่านป้าบัวศรี สภาพของคำแก้วในเวลานี้เรียกได้ว่ามีชีวิตอยู่ได้ก็ด้วยเครื่อง ะโยงระยางในท้องไอซียูเท่านั้น

“ก็คงต้องหวังแค่ปาฏิหาริย์...ปาฏิหาริย์ที่ลูกแมวเชื่อว่าชีวิตคนจนๆ ขาดแค่งิน ถ้ามีเงิน พวกเขาก็จะสามารถมีชีวิตต่อไปได้ เงินสามารถใช้แลก ชีวิตคนที่เธอรักได้ คุณพิมพก็อย่าคิดมากเลยครับ คุณเองก็ต้องดูแลตัวเอง ให้ดีด้วย คุณสัญญากับผมแล้วนะ”

“ฉันรู้แล้ว เธอเองก็ต้องดูแลลูกแมวแทนฉันด้วย”

“ดูคุณพิมพตั้งใจอะไรบางอย่างในตัวเด็กคนนี้นะครับ”

“ไม่ใช่แค่ฉันหรอกมั้ง เธอไม่เห็นอะไรบางอย่างในตัวเด็กคนนี้นั้นจริง

เธอซัน” พิมพ์มาดาทิ้งระยะเวลาให้คนต้องตอบได้คิด “ฉันเห็นสิ่งที่เธอแสดงออกกับลูกแมว เธอตั้งใจบางอย่างในตัวเด็กคนนั้น ต่อให้ห้ามฉันไม่ให้ยุ่ง และถ้าฉันไม่ยุ่งจริงๆ ซันก็คงไม่ทิ้งเด็กคนนั้นไว้อย่างนั้นใช่ไหม”

ปรมัตถ์ไม่เถียง ตอนที่เขาเห็นหน้าแก้วพาขวัญชัดๆ ครั้งแรก เขารู้สึกตัวเย็นเฉียบ มีอะไรบางอย่างที่ทำให้เขานึกถึงผู้หญิงคนหนึ่ง คนที่เคยมีความสำคัญในชีวิตเขา แต่ตอนนั้นเขาไม่ได้คิดอะไร คิดว่าก็แค่คนหน้าเหมือน แค่ว่าใครเหมือน ยิ่งเมื่อเธอรู้สึกตัวตื่น ความเหมือนที่เขาเคยรู้สึกก็หายไป แก้วพาขวัญไม่มีอะไรที่เหมือนผู้หญิงคนนั้นที่เขาเคยรู้จักสักนิด

“ซันไม่ได้เป็นแบบนี้มานานแล้วนะ ไม่ได้เป็นเหมือนที่เป็นกับลูกแมว...”

“ผมต้องวางสายแล้วครับ” ปรมัตถ์ตัดบทเหมือนรู้ว่าพิมพ์มาดาจะพูดอะไร ซึ่งอีกฝ่ายก็เคารพการตัดสินใจนี้ ยอมที่จะหยุดพูดถึงมัน “ถ้ามีอะไรรีบหน้าผมจะโทร. หานะครับ แล้วคุณพิมพ์ก็ห้ามติดกับคุณหมอ ถ้าผมรู้ว่าคุณพิมพ์ติด ผมจะเล่นงานเด็กคนโปรดของคุณพิมพ์”

“รู้แล้วละน่า ขู่นั่นอยู่ได้ ดูแลลูกแมวให้ดีๆ ก็พอ ไว้คุยกัน...”

ปรมัตถ์รับปากแล้ววางสาย เขามองเข้าไปในห้องไอซียู แก้วพาขวัญยังอยู่ในนั้น เธอเฝ้ามองน้ำด้วยแววตาเป็นห่วง เมื่อชายหนุ่มได้ฟังมองอย่างพิลึก เขาก็เห็นเค้าลางบางอย่าง ตอนที่เขารู้จักแก้วพาขวัญขึ้นรถ แวบหนึ่งที่เห็นหน้าเธอชัดเจน เขาก็รู้สึกเจ็บแปลบในหัวใจ เพราะเหมือนได้เห็นใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยสำคัญที่สุดในชีวิต สำคัญยิ่งกว่าที่เขาให้พิมพ์มาดา แม้นั้นจะเป็นอดีตไปแล้ว แต่ทุกครั้งที่เรื่องราวเข้ามาสะกิดใจ เขาก็วูบไหวได้ทุกครั้ง

“ไม่มีทางเป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้ที่ลูกแมวจะเป็นลูกสาวคุณ ใช่มั้ย พรณราย...”